VETO

ALGEMENE STUDENTENRAAD

Weekblad Jg. 8. '81-'82, Nr. 25. dd. 1 april 1982.

V.u. **Marcel Meeus**, Van Evenstraat 2 D, 3000 Leuven.

Redakties op vrijdag 18.30 u. op 't Stuc, Van Evenstraat 2 blok D, 1ste verdieping.

Nr. 26. Artikels binnen op 23 april. Aktualiteit op maandagmorgen, 26 april.

Nr. 27. Artikels binnen op 30 april. Aktualiteit op maandagmorgen, 3 mei.

Zoekertjes resp. op 26/4 en 3/5 's morgens.

En verder...

Werken in de ASR *(Deel 2)*

Vrijgestelden zijn ook mensen

'Opa' Luc Baltussen, één van kringraads vrijgestelden

Veto gunt de lezer een blik op de interne keuken van de A.S.R.: tussen koks en fijnproevers kun je daar ook betaalde vrijgestelden aantreffen. Vorige week kon je eerste deel van dit artikel lezen. Wij hielden daar een pleidooi voor méér bedachtzaamheid bij de verkiezing van de vrijgestelden, en tegen de sfeer van wantrouwen die de A.S.R. vergiftigt. Eerst lieten we zien hoe 'formalistische technieken' weinig zoden aan de dijk van het vrijgesteldenprobleem zetten. Daarbij kon je dan ook lezen hoe we dan wèl over de funktie van een vrijgestelde denken. In een hoofdstuk B schetsen we de sfer op onze vergaderingen: vorige week uitten we onze kritiek op de belabberde en tijdrovende manier waarop onze vergaderaars met allerlei demokratie-opvattingen omspringen. Deze week vertellen opa en oma wat zij in de plaats stellen en wat dat nog impliceert voor de vrijgestelden. In hoofdstuk C tenslotte, vatten we samen wat je zo over rechten en plichten van de vrijgestelde kunt verzinnen.

2. Demokratie en kompromis.

Wat stellen wij en de plaats? Eenvoudig: het kompromis. Demokratie en kompromis zijn niet los van elkaar te denken. We verduidelijken dit even: essentieel voor demokratische werking vinden wij: rationele diskussie. In de jaren (dit kan gestimuleerd worden in kringbladen en in Veto), in de praesidia, in de Raden, in de stuurgroep. Het getrapt systeem is nodig voor de koördinatie en de kommunikatie. Maar dat is alleen nuttig als er ook op die hogere niveau's nog wordt gediskussieerd, en dus, gedacht. Wij pleiten voor een grotere bereidheid tot kompromissen, en grotere solidariteit tussen de kringen, een grondiger diskussie, meer begrip, en vooral... meer respekt voor de persoonlijke verantwoordelijkheid van de vertegenwoordigers. De kringvertegenwoordigers moeten natuurlijk goed de grenzen kennen waarbinnen het denken in hun kring zich beweegt. Maar uitgaand daarvan, moeten ze de ruimte krijgen om aan de diskussie met andere kringen deel te nemen. Zij hebben *ook* de taak, zo goed mogelijk de ideeën te vatten die in andere kringen leven, en deze ideeën ook in hun eigen kring binnen te brengen. Alleen zo kan de diskussie *in* de kringen verrijkt worden. En alleen dan is de koördinatie en kommunikatie op hoger niveau zinvol.

3. De vrijgestelde als kompromiskatalysator!

Ook in deze kontekst speelt de vrijgestelde een kruciale rol. Wij merkten al op dat de vrijgestelde een breder perspektief heeft dan de andere AV'ers. Het 'tolken'-werk dat we aanhaalden, moet de AV precies in staat stellen gemakkelijker en efficiënter tot kompromissen te komen. De vrijgestelde is het best geplaatst om de uiteenlopende ideeën van verschillende kringen te vatten en dus ook om dit gedachtengoed in andere kringen binnen te brengen. Door de diskussie te gidsen naar die domeinen die het meest vatbaar zijn voor overeenstemming, kan hij een grote rol spelen in het tot stand komen van het kompromis. Hoe noemen we zo'n vrijgestelde? Zeer juist: een 'kompromiskatalysator'. De kringen moeten hiermee ook bij de verkiezingen rekening houden. Een vrijgestelde die voor iedereen aanvaardbaar is, is beter dan een vrijgestelde die wel door de meerderheid op handen wordt gedragen maar die een minderheid tegen de borst stuit. En er bestaan minderheden in de ASR.

C. Naar een deontolgie.

1. De plichtenleer van de vrijgestelde.

OK. Over naar de deontologie van de vrijgestelde. Snorkel, tolk, emanatie van de AV (geheugen, perspektief, tijd) en kompromiskatalysator... wat houdt dat in voor de rechten en de plichten? Eerst de plichten(leer). Waarom is de vrijgestelde vandaag de dag zo sterk gekontesteerd? Omdat hij teveel weet. Omdat hij teveel invloed heeft, volgens kringen die het niet met hem eens zijn. Vanuit onze visie wordt duidelijk dat de gevaren inderdaad niet gering zijn: door teveel naar een 'ver verleden' te verwijzen, kan de man-met-het-geheugen zijn gesprekspartners monddood maken. Door zijn rechtstreekse kontakten met alle vertegenwoordigers kan hij een eigen visie beter dan wie ook overbrengen. Met zijn 'zee van tijd' kan hij zijn ideeën veel uitgebreider formuleren en veel meer nota's en voorstellen maken dan wie ook. De gevaren zijn dus groot. En je kunt er weinig aan doen: de gevaren zijn grotendeels *intrinsiek* aan het soort werk dan men van de professionals verwacht. Je kunt ze geen spreekverbod opleggen, want je betaalt ze juist op te spreken.

Hoe bezweer je dan het gevaar? Wel, het gevaar is niet te bezweren: het risiko kun je niet wegnemen. Wel kun je trachten het risiko zo klein mogelijk te maken. Daarvoor moet je er vooral voor zorgen de goede vrijgestelden te kiezen. We gaven boven al te aan wat we daaronder verstaan. Verder moet je het bestand niet te veel uitbreiden. Twee vrijgestelden hebben op Kringraad met dertig aanwezigen minder invloed dan vijf vrijgestelden op een Sociale Raad met vijftien aanwezigen. (Dit is ook en vooral een kritiek op de 15 *af*wezigen op Sociale Raad). Dat de behoefte aan meer personeel nog reden is om het bestand uit te breiden, hebben we hoger al uitgelegd (cf. de automatische uitbreiding van elke burokratie). Het allerbelangrijkste is echter, dat de vrijgestelde zich *zelf* aan een zekere deontologie moet houden: hij hoeft het niet beter te willen weten. Hij weet sowieso al veel meer dan een AV'er, hij moet er zich mee tevreden stellen zijn argumenten uiteen te zetten en verder de AV maar te laten oordelen. Een goede vrijgestelde beperkt zijn aandeel in de diskussie, omdat het weinige dat hij zegt zo al genoeg gewicht heeft. Vooral op de vergadering zelf moet de vrijgestelde zich op de achtergrond houden. Als hij er bij zijn persoonlijke gesprekken met de

vervolg op p. 3

Uitnodiging

Aan alle belanghebbenden, te weten:
alle Veto-medewerkers
alle stuurgroep- of AV-leden
alle kringen
alle studenten
de A.S.R.

Veto stelt zichzelf een dag lang volledig *naakt* ten toon, om tot op het bot bediskussieerd te worden.

Op **Vrijdag 30 april 1982** organiseren we immers een *studiedag* over

1. over alle aspekten van de Veto-werking,
2. over werkingsprincipes (eindelijk uit de praktijk, òp papier: om het het nageslacht makkelijker te maken),
3. over de financiële mogelijkheden en moeilijkheden,
4. over de wekelijkse stress-slachtoffers eisende technische realisatie van het blad,
5. over de positie van Veto *in* en *om* de A.S.R.
6. over...

over misschien nog méér dingen die *jij* ook bespreekbaar acht of zelfs onmisbaar vindt op zo'n studiedag: lever je suggesties dan schriftelijk binnen op de redaktie vòòr **5 april 1982, 14 u.** wanneer de agenda van de studiedag samengesteld wordt.
Vanaf 16.00 (5 april) werken we dan aan een ontwerp voor VETO-statuten. Doe je mee? Kom dan naar 't Stuc (1e verd.).

Alvast met diskretie, doch zachte aandrang uitgenodigd op

Veto-studiedag
Vrijdag 30 april 1982
op 't Stuc (1e verd.)

Vredesunief Gent

De trouwe Vetolezer herkent deze foto — genomen op de anti-atoommanifestatie van 25 oktober te Brussel — wellicht nog. Sinds die tijd zijn de diskussie-, werk- en onderzoeksgroepen rond oorlog, vrede en bewapening als paddestoelen uit de grond geschoten. Eén van die projekten, erg origineel nog wel, vond zijn ontstaansgrond te Gent en wil een aktiegerichte schakel zijn tussen enerzijds groepen die opkomen voor mondigheid en demokratie en anderzijds kritisch-progressieve onderzoekers aan uniefs en hogescholen: **de vzw Vlaamse Vredsuniversiteit.** *Pagina 3*

Belangrijk

Het studentensecretariaat in de Hallen vraagt ons volgend bericht mee te delen.

Wegens een foutieve behandeling van de examen-inschrijvingen door het A.I.V. (Administratieve Informatie Verwerking) is een gedeelte van het computerbestand van de studenten foutief aangepast.

Het studentensecretariaat verzoekt daarom aan de studenten met inschrijvingsnummer 2416 tot en met 16192 zich persoonlijk aan te melden in de Hallen in de Naamsestraat 22, teneinde de exameninschrijvingen te korrigeren.

Men vraagt de studenten met aandrang zich aan te bieden vòòr hun eerste examen (voor degenen met paasexamens) en uiterlijk vòòr vrijdag 18 april, 17.00 uur.

Het secretariaat verontschuldigt zich voor deze moeilijkheden en herinnert er aan dat geen student zich kan aanbieden voor een examen zonder een geldige inschrijving.

Het studentensecretariaat is gelegen in de universiteitshallen, Naamsestraat 22, op gelijkvloers, linkervleugel (tel: 016/220431). Openingsuren: alle werkdagen van 9.00 u. - 12.30 u. en 14.00 u. - 17.00 u.

B. Van Hool
diensthoofd

De tuberculinetest of ons blind vertrouwen in de westerse geneeskunde

Ieder jaar moeten de studenten van de KUL een tuberculinehuidgevoeligheidstest ondergaan. Allen staan daar aan te schuiven met een opgestroopte mouw. Met het volste vertrouwen! Wie heeft eens nagedacht of het veilig is wat hij of zij in z'n bloed krijgt? De verpleegsters verzekeren dat er geen gevaar bestaat en ze geloven het zelf waarschijnlijk ook nog. Maar langzaam komen er stemmen op die deze praktijk in vraag stellen. De stemmen die het hardst schreeuwen komen ook nog uit de medische hoek! In Wallonië is men al in een verder stadium. In 'Infor Vie Saine' (francofoon medische folder) roept men op tot de afschaffing van het systematisch toepassen van de tuberculinetesten. Hier volgt een vertaling van nr. 22, september 1980 (oplage 32000 ex.)

« Wij willen niet de uitstekende bedoelingen van de preventieve geneeskunde in vraag stellen, maar we denken dat, indien het de eerste stelling van de geneeskunde (primum non nocere) is geen schade toe te brengen aan zieken, dan moet men a fortiori, het ook toepassen op gezonde personen.

Enerzijds gaan we volledig akkoord met de stelling van de opsporing van de tuberculose en anderzijds denken we dat elk opsporingsonderzoek moet beantwoorden aan twee kriteria, het moet onschadelijk en doeltreffend zijn.

Indien geen van beide voorwaarden vervuld zijn, dan denken we dat het verkeerd is de test verplichtend te maken. Is het niet aan degene die de test oplegt om de onschadelijkheid ervan te bewijzen? Iedereen weet nu dat de Belgische diensten van de strijd tegen de tuberculose over het minste wetenschappelijk bewijs beschikken dat deze testen onschadelijk zijn om de simpele reden dat geen enkel streng wetenschappelijk onderzoek ooit in die zin gerealiseerd is. De verwikkelingen die zich voordoen (en die de aanhangers van de testen toeschrijven aan het toeval) werden nooit door de verpleegster geakteerd van wie de taak zich beperkt tot het toepassen van de testen en het kontroleren van eventuele plaatselijke reakties. Wij hebben talrijke geschreven getuigenissen verzameld van ouders, onderwijzend personeel, verpleegsters, van dokters over de komplikaties ten gevolge van de testen. Deze elementen zijn geen formele bewijzen voor de gevaren van de tuberculinetest, maar zij rechtvaardigen toch samen met de artikels die wij in de gespecialiseerde medische pers gevonden hebben de twijfels over deze testen.

Is het niet vreemd dat geen enkele dokter, die verantwoordelijk is in de opsporingscentra ooit aanvaard heeft schriftelijk de verantwoordelijkheid op te nemen van deze test en de eventuele gevolgen?

Tot op de dag van heden hebben we tevergeefs bij de geneeskundige verantwoordelijke aangedrongen dat strenge wetenschappelijke onderzoekingen ondernomen zouden worden over de sekundaire gevolgen van de tuberculinetest.

Moet er nog aan herinnerd worden dat er andere opsporingsmethoden bestaan: bloedproeven, de snelheid vn bloedbezinkingen (?) en niet te vergeten het klinisch onderzoek, waarvan erkend wordt dat het grootste gedeelte van tuberculose betreft, kunnen deze onderzoeken nog aangevuld worden met bakteriologische onderzoeken en analyses van het speeksel. Indien het vermoeden blijft bestaan na deze aanvullende onderzoeken, kan men nog altijd een radiografisch onderzoek in z'n ware grootte (?) uitvoeren.

Wat betreft de verplichting, ze veroordeelt één van de essentiële vrijheden van elk individu of van elke huisvader, de enige verantwoordelijke voor zichzelf en zijn kinderen en ze veroordeelt de keuze van de dokter en de keuze van de geneeskunde. Op 30 september 1954 verklaarde paus PIUS XII de dokters van de Wereldorganisatie van de Geneeskunde: "De publieke autoriteit mag bij geen enkel geval rechtstreeks beschikken over de fysische persoon (?). Elke direkte aantasting op het wezen van de persoon betekent het misbruik van de bevoegdheid van de overheid. »

Daarna valt in dezelfde folder nog enkele stukjes te lezen: een tiental doktoren en professoren die duiden opgevallen van tuberculose na de test (na negatief resultaat), kleine oorzaken met grote gevolgen, tuberculine en asthma, veelvuldigheid van ongevallen bij het groeiende gedeelte van de bevolking (puberteit), tuberculose en oogmoeilijkheden, een dodelijke afloop, Zwitserland verwerpt de verplichting van de test en Frankrijk veroordeelt ze. Verder staan er 25 getuigenissen van komplikaties en 5 getuigenissen met dodelijke afloop.

Op de laatste bladzijden vinden we meer medische uitleg over het gevaar. Dokter J. Pilette heeft een brochure (50 p.) geschreven over de vergiftiging bij tuberculinetesten. Dit wordt nu vertaald in het Nederlands. Volgens mij is dat niet de enige vaccinatie die niet onschuldig is. De vaccinatie tegen pokken bv. was ook eerst verplicht en werd nadien afgeraden.

Tot slot een klein anekdootje. De tuberculinetest is niet meer verplicht voor de jongens en meisjes van de lagere school tot het vierde studiejaar. Men heeft het Ministerie van Volksgezondheid gevraagd waarom. Het authentieke antwoord was: "*Besparingen*".

Met dank voor de korrekties bij de vertaling aan M. Cortleven.

P.C

Medewerkers: Luc "Corner" Vanderhaeghen, Wim "Kreten" Verhelst, Emmy Desmet, Johan Vandervloet, J.H. Verbanck, Jozef "Zwijger" Schildermans, Polleke Fotozet, Peter De Jonge, Frans Smeets, Luc "Anarcho" Vanheerentals, Leo Paesen, Pieter T'Jonck, Marleen Martens, Luc "opa" Baltussen, Marieke Carijn, Frank Uytendaele, Kristin Van Hoolst, May Van Boxel, Dirk De Naegel

LEZERSBRIEVEN

Scorpio

In de vorige Veto verscheen er een artikel over Scorpio. Eindelijk is er een tijdschrift dat de knoop heeft doorgehakt en Scorpio ook eens kritisch doorlicht. En daar zijn alle redenenen toe! De Vetolezers zullen zich waarschijnlijk afvragen hoe dat het dan komt dat dit niet op antenne kan komen. Wel, binnen Scorpio is de sfeer zo repressief dat je — indien je nog maar allusie maakt op bestaande wantoestanden — de laan uitvliegt.

Daarom een pluim voor Veto, wat jullie *kunnen, hebben wij niet gedurfd.*

Een scorpio-medewerker
Naam en adres bij redaktie bekend

NSV

Prachtig! In Veto nr. 23 heeft het Leuvense studentenpubliek nog eens kunnen genieten van een prozastukje van moeders slimste over de NSV (Nationalistische Studenten Vereniging). Het spookbeeld van het fascisme blijkt vele geesten en vooral het gezond verstand op hol geslagen te hebben. Met nooit geziene ijver houden een aantal mensen zich — in de naam van demokratie en vrije meningsuiting? — bezig met het kraken van een andere vereniging... en op welke manier!?!

In zijn vrije tribune schrijft Eric Junes over de NSV alsof ze een nazi-bende zijn, en dit op een manier die allesbehalve objektief en logisch is. Enkele voorbeelden: 1) "Ieder mens moet zijn zelfbewustzijn op de hem eigen wijze realiseren" brengt Eric Junes (EJ) in kontradiktie met "Iedere mens heeft de plicht te werken in dienst van de volksgemeenschap" waarop EJ eraan toevoegt "wat dan waarschijnlijk wel zal bepaald worden vanuit de leidende elite, hoe dat best gebeurt." Onze vraag: waar haalt EJ het recht vandaan om dat laatste te zeggen? Die twee NSV-artikels lijken mij geenzins in tegenspraak met elkaar te zijn. Dergelijke insinuatie is een goedkope slag onder de gordel!

2) EJ brengt artikel 5: "In het kader van een echt pluralisme moet respekt worden opgebracht voor ieders overtuiging..." in kontradiktie met art. 10 dat stelt dat de NSV het liberalisme en het marxisme formeel afwijst in al hun verschijningsvormen omdat (...). Onze vraag: waar zit de kontradiktie? Pluralisme betekent toch niet dat men geen eigen identiteit of mening mag hebben, ze propageren en andere ideologieën of meningen afwijzen? Respekt betekent toch niet goedkeuring?

3) Je kan voor of tegen de hereniging van de Dietse gemeenschap zijn, maar wat heeft dat in godsnaam met fascisme te maken? Wie bovendien een beetje geschiedenis kent, weet dat het woordje 'Diets' allerlei betekenissen heeft. Vermoedelijk slaat het op de hereniging van Vlaanderen, Nederland en Frans-Vlaanderen.

Zo kan één voor één elk argument ontkracht worden, elk argument waarmee EJ wil insinueren dat de NSV minstens ernstige fascistische trekken heeft. Insinueren, inderdaad, want dit artikel van zeer laag denkniveau stijgt niet uit boven verdachtmakingen, kringredeneringen, aanwenden van gegevens die nog moeten bewezen worden...

Als EJ tegen totalitaire ideeën wil ten strijde trekken — mooi zo! — dat hij het op een ernstige manier doet en echte bewijzen zoekt (als hij zo ooit vindt). Bovendien zou hij eens beter over het progressieve muurtje heenkijken en MLB, SJW ook eens objektief op hun demokratische ideeën toetsen. Of is de diktatuur van het proletariaat, de absolute trouw aan dé Partij, de eenpartijstaat... het (rode) demokratische paradijs?

Het lijkt ons voor studenten nuttiger en gezonder energie te steken in het konstruktief diskussiëren met andere studenten en verenigingen — groeit uit de botsing der ideeën niet het licht? — dan eenzijdig en op laag niveau een andere studentenvereniging af te breken.

Nog iets over abortus. Eerst en vooral: wat heeft dat met het vermeende fascistische karakter van NSV te maken? Of wordt dit hier vermeld omwille van de zoveelste zogezegde kontradiktie bij de NSV? Als er van een kontradiktie kan gesproken worden is het zeker bij Eric Junes. Eerst stelt hij "dat er ook gevallen zijn waarin abortus wel eens zou kunnen toegestaan worden." Daarna geeft hij enkele voorbeelden en schrijft hij: "De voorbeelden waar het wel eens zou kunnen gerechtvaardigd worden zijn legio." M.a.w. eerst krokodilletranen wenen omwille van enkele uitzonderingen, waarbij ook het gerecht niet ingrijpt (wij denken aan levensgevaar voor de moeder bvb.) en dan pleiten om de uitzondering tot regel te verheffen. Bovendien benadert Eric gevaarlijk de Nazi-ideologie door te stellen dat (niet geboren) ongewild leven beter verdwijnt. Onze vraag: wat is het verschil tussen ongeboren en geboren leven? Wie bepaalt wie wanneer ongewenst is? Dat is echte diktatuur, diktatuur van het recht van de sterkste: de vrouw of ouders (NSDAP) beslissen over het ongeboren kind (de Joden). Zo kun je moord op miljoenen Joden ook goedpraten, want voor hen was er ook helemaal geen plaats, laat staan toekomst in de maatschappij! Tot slot zouden wij Eric Junes nog een goede raad willen geven, namelijk eerst een paar kursussen logika, argumentatieleer en taalfilosofie te blokken en dergelijke snertartikels niet meer te schrijven. Als praeses van de fakulteit Sociale Wetenschappen haalt hij er alleen maar de naam van de fakulteit mee naar beneden!

Enkele niet-NSV'ers
Tineke Coninckx
Liesbet Vandepitte
Toon Van Moerbeke

WIE ZICHZELF EN ANDEREN EEN PLEZIER WIL DOEN,

HEEFT HEELWAT MOGELIJKHEDEN .....

parker
pelikan
waterman
rotring
staedtler
vrolijk pasen en
schrijfgenot....

ACCO
TIENSESTRAAT 134-136
3000 LEUVEN
TEL. 016/23 35 20

Lucien's corner

Kultuurraad bracht zijn centraal projekt voor het publiek verleden week in 't Stuc. Dinsdag en woensdag werd kultuur als parels voor de zwijnen geworpen. Geen kultuur met een grote K, het was allemaal op het randje van het snobisme. Ik ben een leek in die zaken, een kultuurbarbaar, maar of videofilms met zich in duizend bochten kronkelende en beschilderde freaks die de meest gekke dingen doen — tegenwoordig heet dat een performance — veel esthetisch genot verschaffen, is mij een vraag. Dat zal wel te maken hebben met 'grenservaringen'. Gelukkig waren er ook enkele leuke vondsten zoals de Pavlov-baan, de eat-art en de rechtstreekse video die de reacties van de bezoekers op TV bracht. De tekeningen, schilderijen en foto's waren mooi en toegankelijk voor de modale student.

Een verrassing voor mij was het gedicht van Arno Kerkhofs, op een marmèrplaat gegrift. Een traditioneel gedicht, zonder veel hermetisch eksperimenteels eraan, maar dat de angst van de marginale bohémien uitdrukt tijdens een wandeling in het parc Royal te Brussel. Het roept voor mij de sfeer op van toen ik als delegee voor Kortrijk naar de nationale ploeg trok van VVS in Brussel. Ik maakte van de gratis treinrit gebruik en wandelde over de Grote Markt en de rue des Bouchers, zong toen 'Brussels by night' (Raymond van het Groenewoud). Het parc Royal is het park tussen het koninklijk paleis en het parlement. Rond zes uur komen de kaders en ambtenaren van de ministeries door het park gesjeesd, met regenjas en aktentas, richting centraal station. Dan is het park leeg op een oude wandelaar en enkele spelende kinderen na. Achter het paleis gaat de zon onder in blauw, wit en oranje. Avondstilte valt over Laken. Enkele gebeeldhouwde leeuwen aan de poort herinneren aan de gevechten in het park tussen soldaten van Oranje en Belgische patriotten in september 1830. In de wetsstraat staan enkele gemotoriseerde politieagenten te wachten aan nr. 16, de ambtswoning van de eerste minister. Enkele perslui met mikrofoon en kamera gaan binnen om te filmen. De voorbijgangers schenken weinig aandacht aan het gebeuren. De perslui van daarnet zijn nu te zien op het balkon van het huis, gaan weer naar binnen. Om halfzeven komt een excellentie naar buiten, hij stapt in de klaarstaande zwarte limousine, die hem onder gemotoriseerde escorte voert naar de Lambertmontstraat. Het wordt donker, de ouderwetse straatlantaarns gaan aan. De uitgang richting Centraal Station geeft uit op de Société Générale. Achter een lange witte façade in neo-classicistische stijl klopt het hart vn de NV Koninkrijk België, in 1830 opgericht door de adellijk families Rotschildt, de Merode, Nothomb en Davignon.

Een frisse wind waait te Gent
De vzw Vlaamse Vredesuniversiteit

De hoop van vele mensen op een min of meer vreedzame samenleving is er wel altijd geweest. Er zijn altijd tegenstanders geweest van geweld, oorlog of bewapening. En de twee bloederige schandalen van mondiaal niveau in de twintigste eeuw hebben deze houding een nog ruimere voedingsgrond gegeven.

Maar: *naïeve pacifisten* waren het, de tegenstanders van het zinloze uitmoorden van het menselijke ras. De laatste tijd schijnt daar enige verandering in te komen. Grote gedeeltes van de bevolking blijken nu een afkeer van (vooral nucleair) geweld te hebben; zie de vredesbetoging op 25 oktober 1981.

Die manifestatie heeft schijnbaar nogal wat oogkleppen verwijderd, en in elk geval een vruchtbaar staartje gekregen: de diskussie-, werk- en onderzoeksgroepen over oorlog, vrede en bewapening schieten als paddestoelen uit de grond. Bovendien is men niet alleen meer tégen, er wordt ook gezocht naar *alternatieven*.

Veto heeft altijd gepoogd om de vredesbeweging wat te volgen in de verslaggeving (zie o.a. Veto 5, 21 en 22 van deze jaargang); vorige week waaide er terug een frisse wind het redaktielokaal binnen.

Hij bracht ons vanuit Gent, die andere Vlaamse universiteitsstad, de *VZW Vlaamse Vredesuniversiteit*, een gloednieuw en origineel initiatief.

Een beknopt verslag.

De VZW Vlaamse Vredesuniversiteit (VVU) werd opgericht om studie- en onderzoek te bevorderen rond de vredesproblematiek 'in ruime zin'. Voor de VVU zijn hierbij twee zaken essentieel: de *aktiegerichtheid* en de *oriëntatie op de vredesproblematiek* 'in ruime zin'.

Ruime vrede

Het werken rond de vredesproblematiek 'in ruime zin' betekent voor de VVU dat tot het terrein van de vredesproblematiek ook allerlei andere zaken gerekend worden dan alleen maar de zgn. vredesproblematiek in enge zin (oorlog, bewapening, inter-nationale politiek). In het algemeen behoren daartoe al die situatie waarin sprake is van onderdrukking en sociale onrechtvaardigheid. Ook de polemoloog *Johan Galtung* (zie ook Veto 22) omschrijft de vrede als volgt: *Vrede is niet alleen de afwezigheid van geweld; het is een toestand waarin sociale rechtvaardigheid heerst.*

Uit dergelijke opstelling vloeit voort dat eigenlijk een heel aantal mensen bij de VVU terecht kunnen: dat kunnen mensen zijn uit het vormingswerk, uit de vredesbeweging, de derdewereldbeweging, de vrouwenbeweging, milieu- en gezondheidskomitees e.v.a. die opkomen voor meer mondigheid en demokratie en een beter begrip en beheersing van de eigen situatie.

Aktie!

Het door de VVU bevorderde onderzoek moet aktiegericht zijn. Hiermee duiden zij op het feit dat het onderzoek nooit een doel op zichzelf is. Geen waardenvrij ivoren-toren-onderzoek dus. Wél een onderzoek dat kadert in een strategie die gericht is op aktie en op de verwezenlijking van alternatieven.

Om deze fundamentele optie te kunnen waarmaken tracht de VVU haar onderzoeksvragen zo min mogelijk zelf te formuleren en richt zij zich essentieel op de studie- en onderzoeksbehoeften van aktiegroepen, vormingsorganisaties, basisgroepen e.a., tegenover wie zij zich dienstverlenend opstelt.

Tot zover de doelstellingen van de VVU. In een volgende paragraaf wordt ingegaan op de methode van onderzoeksdienstverlening en onderzoeksbemiddeling teneinde de gestelde doelstellingen te verwezenlijken.

Geen aktie!

Om misverstanden te voorkomen: de VVU is geen zoveelste aktiegroep, noch een zoveelste dokumentatiecentrum.

De methode van de VVU: *interdisciplinair dienstverlenend wetenschapskoöperatief, gericht op onderzoeksbemiddeling en onderzoeksopvolging*, is nieuw en uniek voor Vlaanderen.

In de meeste gevallen wordt het onderzoekswerk immers niet door de VVU zelf uitgevoerd, maar uitbesteed, afhankelijk van de vraag aan een of meer onderzoekers aan de universiteiten. Zodoende wordt het onderzoek van de VVU verricht door kritische en progressieve studenten, assistenten, wetenschappelijke medewerkers e.a., die meestal binnen het kader van hun normale werkzaamheden (jaarwerk, licentiaatsverhandeling, stage) bereid worden gevonden om rond de door de VVU verspreide vragen te werken.

De eigen aktiviteit van de VVU bestaat erin om:

1) de onderzoeksvragen van de groepen te aktiveren,
2) de vragen van de groepen zodanig te vertalen dat er onderzoek naar kan worden gedaan,
3) in funktie van de binnengekomen vragen geschikte onderzoekers op te sporen die zich met de doelstellingen, ideeën en verwachtingen van de groepen kunnen verenigen, en die bereid zijn om hun studie uit te voeren in een voortdurend overleg met de aanvragende groep,
4) in funktie van de binnengekomen vragen informatie en materiaal te verzamelen,
5) het studie- en onderzoekswerk op te volgen,
6) het kontakt te verzorgen tussen de onderzoeker en de groep die het onderzoek aanvraagt.

wordt gemaakt van de bestaande infrastruktuur van universiteiten en hogescholen. Hiermee speelt de VVU als geen ander in op de krappe financiële middelen van de groepen, terwijl dit niet ten koste hoeft te gaan van de kwaliteit van het onderzoekswerk. Integendeel, waar de groepen anders moeten steunen op een of enkele mensen die dikwijls machteloos moeten opboksen tegen een werk dat hun krachten te boven gaat, krijgen zij thans de beschikking over een in principe onbeperkt intellektueel potentieel. Daarbij wordt het onderzoekswerk hen geenszins uit handen genomen: voorop staat een konstruktieve samenwerking gebaseerd op een aktieve samenwerking tussen onderzoekers en groepen.

In de derde plaats tenslotte, komt de VVU manier van werken ook tegemoet aan de toenemende behoefte van progressieve mensen aan de universiteiten en daarbuiten, die hun kennis en inzichten ter beschikking willen stellen van onderdrukte groepen in de samenleving. Het werken in een ivoren toren en de jarenlang opgehouden ideologie van waardenvrijheid, hebben progressieve wetenschappers en studenten in het

De VVU wil progressieve gelijkgezinden samenbrengen in onderzoek en aktie rond de vrede in ruime zin. ***(Foto: een greep uit de honderdduizenden te Brussel op 25/10/'81)***

Verantwoording

De hoger aangegeven onderzoeksmethodes worden omstandig gemotiveerd door de VVU. Zij gaan er van uit dat de vredesproblematiek te ingewikkeld en te verscheiden is om slechts binnen een afzonderlijk vredesinstituut of binnen een afzonderlijke vredeswetenschap (polemologie) te worden bestudeerd; bovendien isoleert de hokbenadering binnen een afzonderlijk vredesinstituut of een afzonderlijke vredeswetenschap het vredesonderzoek van de maatschappelijke werkelijkheid, waardoor het voor de wereld daarbuiten onbruikbaar is en nauwelijks uitstraling heeft. Een volgende overweging waarop de motivering van de VVU is gebaseerd: aktiegroepen, vormingsgroepen e.a. die zich vanuit de aktie of het bewustwordingswerk concentreren op deelgebieden van de vredesproblematiek beschikken in bijna alle gevallen noch over de werkkrachten noch over voldoende geld om dit studie- en onderzoekswerk op een ernstige manier zelf te verrichten. Tenslotte stelt de VVU dat hun manier van werken aansluit bij de huidige ontwikkelingen in onderwijs en onderzoek, die een toenemend streven kenbaar maken om de ivoren toren te verlaten en meer maatschappelijk gericht en maatschappelijk dienstverlenend te gaan werken.

Voordelig

De VVU manier van werken biedt een aantal belangrijke voordelen. In de eerste plaats wordt hiermee een zeer uitgebreid onderzoeksgebied bestreken dat overeenstemt met VVU's ruime interpretatie van de vredesproblematiek, terwijl de dienstverlenende opstelling ten aanzien van aktiegroepen en vormingsinstellingen en de interdisciplinaire aanpak het onderzoek voor wereldvreemdheid, navelkijkerij en isolement behoeden. Het onderzoek wordt hier essentieel tot een instrument van aktie en bewustwording.

In de tweede plaats worden de kosten steeds laag gehouden, omdat gebruik isolement gedreven. Hun engagement konden zij slechts tot uitdrukking brengen in hun vrijetijdsbesteding. De VVU wil door op te treden als een schakel tussen onderzoek en aktie, aan deze vervreemdende situatie een einde stellen. Tevens wil zij hiermee een eerste stap zetten op de weg naar een inhoudelijke demokratisering van het universitair onderwijs en onderzoek.

Projekten

De vredesuniversiteit van Gent wil vanaf nu een aantal projektencentra gaan uitbouwen rond vragen die tot eenzelfde probleemgebied behoren.

1. *Vredesproblematiek* (koördinatie Nadia De Brouwer)
2. *wapenindustrie en wapenhandel* (Ernst Gülcher)
3. *Derde wereld* (Rita Baeten)
4. *Wetenschappelijk onderzoek en (militaire) industrie* (Lea Hendrikx)
5. *Fascisme en uiterst rechts* (Niek Jansen)
6. *Energie en leefmilieu* (Wilfried De Bleser)
7. *Gezondheidszorg* (Marieke Carijn)

Aktiegroepen en studenten/onderzoekers die belangstelling hebben voor het werk binnen een van deze gebieden, nemen best rechtstreeks kontakt op met de aangewezen koördinator. Voor onderzoeksprojekten die daarbuiten vallen, kan men op het adres van de VVU terecht, en dat is:

vzw Vlaamse Vredesuniversiteit
Sint Pietersaalstraat 107 9000 Gent
Tel. 091/214372
Gironummer 000-0002691-72

Wim Verhelst
(*met dank aan Marieke Carijn*)

Werken in de A.S.R.

vervolg van de voorpagina

vertegenwoordigers er niet is slaagt zijn ideeën duidelijk te maken, dan hoeft hij dat ook op de vergadering niet te forceren. (Hierbij willen we niet uitsluiten dat de vrijgestelde zich in krisismomenten ook persoonlijk kan engageren: meestal word je pas vrijgestelde als je je aan de organisatie iets gelegen laat liggen. Het is niet onlogisch, dat de vrijgestelde probeert te waken over de organisatie, op momenten dat die in gevaar komt: hij staat immers ook op een unieke plaats om de organisatie en haar doelstellingen naar waarde te schatten). Verder moet de vrijgestelde niet teveel vergaderingen kumuleren. Samengevat kunnen we stellen dat het probleem met de vrijgestelden niet is dat ze sommige dingen niet en andere wel zouden mogen doen, maar wel, dat ze *alles* met *mate* moeten doen.

Wij willen hier onmiddellijk benadrukken, dat en dgl. deontologie zeker niet alleen voor vrijgestelden geldt. Zij geldt in principe voor *alle* participanten van de demokratie: je moet geen overmacht willen hebben. Zij geldt meer speciaal voor een aantal studenten, die weliswaar niet betaald worden, maar voor de rest alle genoemde kenmerken van de vrijgestelde vertonen. Het systeem van de 'vrijwillige medewerkers' dat sinds twee jaar gebruikelijk is, brengt zó wat zijn eigen problemen mee. En dat maakt de diskussie over het personeel van de ASR zeker niet gemakkelijker.

2. De rechten van de vrijgestelde ofte de plichten van de ASR.

Voor iedereen geldt, dat het ongepast is, per so gelijk te willen krijgen. Daarmee zitten we al bij de *rechten* van het personeel. Het eerste recht hebben we al aangehaald: het *recht op verantwoordelijkheid*. Het demokratisch ideaal is absoluut niet verenigbaar met de wens absolute kontrole te centraliseren bij één organisme. Of dat nu een Raad, een voorzitter, een kring of iets anders is. In een demokratie heeft iedereen recht op een eigen verantwoordelijkheid en dat betekent ook dat je moet bereid zijn een deel van de macht aan je kontrole te laten ontsnappen, ten voordele van anderen: vertegenwoordigers bv. Of Veto. En vrijgestelden.

Een tweede recht is een minimale *werkzekerheid*. Dat je als vrijgestelde voortdurend heen en weer geslingerd wordt tussen vechtende honden, en daar permanent je baan bij riskeert, is niet meer te pruimen. De meeste vrijgestelden moeten leven van wat ze bij de ASR krijgen, en kunnen het zich niet permitteren met hun baan te laten sollen. Bovendien is het een erg slechte politiek. Als de studenten doorgaan zoals ze nu bezig zijn, vragen wij ons af wie dit soort baantjes nog zal willen doen.

Een derde recht is een minimum aan *privacy*. De laatste twee jaar is er een soort traditie ontstaan, die bepaalt dat het normaal is dat je een vrijgestelde halftime betaalt (zo'n 16000 fr. netto per maand) maar dat ie verwacht wordt fulltime of zelfs meer te werken. Wij begrijpen niet dat een organisatie die beweert op te komen voor de demokratisering van het onderwijs en ipso facto voor sociale rechtvaardigheid, zich het recht toeëigent haar eigen personeel uit te buiten. Of misschien begrijpen we het wel: al te veel mensen in ASR denken dat het Heilig Doel dat zij nastreven hen het recht geeft met de 'burgerlijke' rechten de vloer aan te vegen. Wij kunnen ons daarbij niet zo aansluiten. Overigens heeft men met die traditie ook het personeelsbestand ongekontroleerd uitgebreid: er wordt nu immers meer werk verricht door professionelen dan ooit door een AV gepland is. Meer ook dan we eigenlijk kunnen betalen. Daarbij komt nog het aandeel van de gewetensbezwaarden (full-time krachten) waarom ook nooit vanuit een overdracht beleid is gevraagd.

Wij zullen besluiten met een opmerking over het personeels*bestand*: volgens ons hangt de werking van de Raden esenieel samen met het beroep op vrijgestelden. Veel van het werk dat nu door studenten samen met hun vrijgestelden gerealiseerd wordt, is absoluut ondenkbaar zonder die vrijgestelde krachten. Wij verzetten ons dan ook tegen de afbouw van het bestand. Maar we verzetten ons ook tegen elke ongekontroleerde uitbreiding ervan: vooral als men zo nonchalant omspringt bij de verkiezingen, is het risiko met het personeel veel te groot.

In dit artikel hebben we enkel over eigenlijke vrijgestelden (en anderen die hetzelfde werk doen) gesproken. In de ASR werken ook BTK-ers, jobisten, boekhoudsters... Ook daarover kan heel wat gezegd worden. Al bij al willen wij er vooral voor pleiten, dat men hierover wat bedachtzaam — en met het oog op de huidige werking — diskussieert. De speciale AV over personeel kan heel nuttig worden. Maar men moet geen slag in slaan. En men moet niet alles op alles zetten op één vergadering.

tekst en muziek:
Luc Baltussen
Frank Uytendaele

Kees Van Kooten in Literatuurland

Kees Van Kooten begint zijn nieuwe boek met een citaat van de Amerikaanse humorist en acteur *Robert Benchley*, gestorven in 1945. Achter op de kaft staat geen wervende tekst, maar een *gedicht*. Op de voorkant staat een foto, en het is *gewoon* Kees Van Kooten. Het boek heet *Veertig*, met als ondertitel *Drie verhalen*. De uitgeverij heeft het werk ondergebracht in haar *literaire* reeks. Kees Van Kooten heeft dus een literair werk geschreven en is nu definitief ingelijfd bij de gilde van de *Schrijvers*. Dat er een echt literair boek van hem op komst was, had Van Kooten al aangekondigd in de laatste boekenbijlage van *Humo*. Wij zagen deze 'novelle' met angstige spanning tegemoed. Zou dit het einde van Koot autobio en de ergste treitertrends worden, en de geboorte van een — om eens iemand te noemen — Nederlandse *Philip Roth* beteken? Niet dat we iets tegen Roth hebben, maar een afscheid van *Koot* zou door ons toch niet in dank afgenomen worden. Na lezing bleek het gelukkig allemaal mee te vallen.

Kees Van Kooten heeft gekozen voor een ironische, zo niet satirische benadering van zijn 'Schrijverschap'. Er is dus niets veranderd, of het moet zijn dat de trends en stukjes nu 'verhalen' heten. Het citaat van Benchley had dit al duidelijk moeten maken. Ook Van Kooten's humor is dikwijls zelfspot en ik-betrokken.

In het eerste verhaal, *L'écrivain*, stelt Van Kooten zelfs het probleem: moet het 'ik' of 'hij' worden. Het wordt 'ik': «'Ik kan toch geen geloofwaardige andere figuren verzinnen als ik mezelf nog niet heb beschreven? En daar kan ik alleen maar achter komen door daar zo eerlijk mogelijk over te schrijven, zo simpel ligt dat.'»

Dit eerste verhaal beschrijft hoe Van Kooten in augustus 1981 aan het *Gérard*meer probeert iets op papier te krijgen voor zijn nieuwe boek, dat in maart 1982 moet verschijnen. Het is een mooie opsomming van alle verleidingen die een 'Schrijver' van zijn werk kunnen afhouden. Kees probeert acht schrijfposities (*een sexual connotation?*), een schema, een fietstocht, het helpt allemaal niets. Steeds duiken er herinneringen op, meestal van sexuele aard, of wordt zijn aandacht getrokken door de rijke billenpartij van een rijschoolinstructrice (*geachte feministen: het is niet ik maar Kees; geen brieven dus a.u.b.*): «Ik heb niet eens naar haar borsten gekeken, maar de voorfilm van de grote belofte is alweer begonnen en het verhoopte genot sijpelt de jonge dag binnen; van werken komt nu niets meer.»

Als er van schrijven niets terecht komt mag Koot na vier dagen al terugkeren naar moeder de vrouw, om daar zijn nieuwe verhaal op te schrijven.

Gek, Geil en Veertig

Prostatitis! is Van Kooten op de hort, in het gat van Nederland, lezingen gevend uit zijn vorige succesboek, *Koot graaft zich autobio*. In dit verhaal wordt de schrijver niet alleen meer met zichzelf geconfronteerd, ditmaal zijn er ook 'gewone' Nederlanders die van hem «een programma naar eigen inzicht» verwachten, en niet zozeer een avondje literatuur. Als Van Kooten het dan toch bij voorlezen uit eigen werk houdt, is een conflict niet ver af.

Komt daarbij nog een acute aanval van prostatitis oftewel brandende pis, die De Heer Schrijver noopt vroegtijdig naar huis te vluchten, om zijn vrouw te alarmeren dat hij waarschijnlijk prostaatkanker heeft: «'Ben je vreemd geweest?' 'Was het maar waar! Nee, dit is veel en veel erger, ik voel het. Misschien halen ze alles wel weg.'»

Het blijkt allemaal mee te vallen, en een eerder *louterende* werking te hebben. Van Kooten wordt rustiger, en zal niet meer vreemd gaan, «omdat ik als middelbare prostatisant nog maar een eindig aantal keren kan copuleren». Onnodig te zeggen dat dit verhaal op vele momenten «Gek, Geil en Veertig» was.

Humo

Het laaste verhaal, *Willem*, is het meest literaire van de drie, als je literair tenminste met serieus of zelfs dramatisch gelijksteld, hetgeen wij dus niet doen. Het gaat over de hond van de familie Van Kooten, en hoe die van ouderdom dood gaat. De 'ik' is hier het meest naar de achtergrond gedrongen en ironie is slechts met mate aanwezig, slapstick al helemaal niet.

Ik heb met deze verhalen ettelijke malen hardop gelachen, er zijn zeker een tiental 'citeerbare' uitspraken onderlijnd en ik heb mij bladzijde na bladzijde verwonderd over de rake typeringen die de 'Schrijver' van zijn medemensen, *maar vooral van zichzelf* geeft. Dit zijn voorwaar «fraaie letteren».

Raad ik nu iedereen aan dit boek te kopen? *Nee*. Dit boek is een *boekje* van 124 blz., groot lettertype, veel wit en toch zo meer eventjes 300 fr. kostend. Daarenboven hebben twee verhalen van de drie reeds in *Humo*, oplage 250.000 exemplaren, gestaan. Het derde (*L'écrivain*) kan je eventueel tijdens een bezoek aan de boekhandel even doornemen, kost je een halfuurtje.

Natuurlijk, in 'Olland is 'Umo niet te koop, die mogen gerust *f* 17,50 uitgeven. Wij Belgen daarentegen nemen een abonnement op Humo en volgen er regelmatig de avonturen van Kees Van Kooten in Literatuurland. Kwestie van een beetje *Belgische* koopmansgeest! ■

Jozef Schildermans

"Genot sijpelt de jonge dag binnen; van werken komt nu niets meer"

Kees van Kooten: gek, geil en veertig?

Land in zicht

L'imagination au pouvoir: die slogan moet nog ergens in Parijs op een muur staan. Intussen is de verbeelding teruggedrongen van het politieke naar het persoonlijke, van de straat naar het reservaat. Literatuur is zo'n reservaat, en sinds vorig jaar is er een literair tijdschrift, **New Found Land**, dat zich voltijds bezighoudt met het verslaan van het haasje-over spelen van werkelijkheid en verbeelding.

Op de cover van *New Found Land 3* komt een stoomtrein vanachter een bocht het beeld binnengereden, vanuit de verten. Het nummer staat daar ook in het teken van reizen, de confrontatie bij uitstek tussen werkelijkheid en verbeelding: spijtig genoeg is anno 1982 alles ontdekt, reizen is toerisme geworden, vertrekken om ergens aan te komen; het nieuwe wordt de weg versperd door verworven plaatjes en ideeën. Wie daar doorheen kan kijken ontdekt nieuw gevonden land, betreedt zijn eigen verbeelding. En daarover gaat New Found Land: "Smeek dat je weg lang moge zijn" (Kavafis).

Eerst en vooral bevat NFL 3 twee gedichten van *Blaise Cendrars* (1887-1961), de reiziger-dichter bij uitstek: reizen was voor hem een levensstijl - niet het escapistische *luxe, calme & volupté* van Baudelaire—, en zijn gedichten reiken van Patagonië tot Bombay.

Gerrit Jan Zwier (cultureel-antropoloog) vertelt over *Leo Frobenius*, een Pruisisch ontdekkingsreiziger uit de 19de eeuw, die het legendarische Atlantis in Nigeria dacht te vinden en een perfecte incarnatie was van de superieure blanke met oogkleppen. Heel amusant.

Nog meer ontdekkingen met *Charles Waterton*, tijdgenoot van Darwin, in wiens bijdrage kaaimannen worden gevangen en de terugkeer naar thuisbasis Engeland één grote teleurstelling blijkt. *Cherry Duyns* was een zomer in Polen en schrijft over het dagelijkse leven aldaar, *Anton Haakman* publiceert een fragment uit zijn nieuwe roman, "Liberty of de Nederlandse Amerikaan". Om te lezen en te vergeten.

Het luciedste reisverhaal komt van *August Willemsen*, verhalen van o.a. *Pessoa* en *Drummond de Andrade*. Tijdens een verblijf in Brazilië wordt hij eerst afgestoten ("Aanvankelijk waren we zo gelukkig alles rot te vinden"), dan gefascineerd door de typische lelijkheid van het land volgens Westerse normen: "Waarom was per definitie oud mooi en nieuw lelijk? Ik begon te twijfelen aan dat 'esthetische criterium', en de anarchie van het stadsbeeld gunstiger te vergelijken met de gecodificeerde cultuur waar, als in Amsterdam, voor elke scheve baksteen een vergunning nodig is." Naar enkele maanden voelt hij zich volledig thuis in Brazilië: "...Want hier is het gewoon. Het is de illusie van het 'elders zijn'. Als je je 'elders' voelt ben je eigenlijk thuisgebleven. Je moet 'ergens' zijn."

Andere hoogtepunten zijn *Ton Lemaire*'s essay "Waartoe op reis", en *Robert Lemms "De Gouden Tijd in het Renaissance epos"*. Ton Lemaire stelt de vraag naar de zin van het reizen: een reis moet, in de achttiende-eeuwse traditie, een 'voyage philosophique' zijn:" Het verruimen van de geestelijke horizont". De ontmoeting met het andere wordt echter verhinderd door een reeks voetangels: waandenkbeelden over 'de wilde' of 'de wilde natuur', het verdwijnen van verschillen, de ambigue houding van de stedeling t.o.v. het platteland, dat hij enerzijds idealiseert en anderzijds minacht en vernietigt. Toch blijft hij reiziger: "Reizen in deze tijd roept allen de spijt op de wereld niet te hebben kunnen bezoeken toen ze nog in het bezit was van haar rijkdom en tevens de schuld en schaamte die ze door ons toedoen heeft verloren."

Verder is er nog een Vertaallaboratorium met vertaalde gedichten van de Spaanse barokdichters *Lope de Vega* en *Gongora*, proza van *Jan Siebelinck*, *J. Rentes de Carvalho*, een polemisch op te vatten tekst van de Duitse 19de eeuwse schrijver *Jean Paul* en gedichten van *Eddy van Vliet* en *Richard Steegmans*, en tenslotte *Rudi Fuchs* die een zeer lezenswaardig artikel schreef over moderne kunst, moderne architektuur en de nederlaag ervan: "Cultuur is geen wedstrijd met de tijd."

New Found Land
Uitgever: De Bezige Bij

Tweede jaargang, nr. 1, 100 p., fl. 9.50
Abonnementen: fl. 68

Peter De Jonge

Gewijzigd standpunt van B.D.J.

Zoals Martin zelf kon vaststellen tijdens "Met mes en vork eten" (Scorpio, do, ts. 13 en 14 u) heeft B.D.J., al dan niet gedwongen maar vrij plotseling haar standpunt t.a.v. totaalweigeren enigszins gewijzigd. De redaktie heeft dit nogmaals zelf nagetrokken en distilleert hieruit het volgende:

Burgerdienst moet gezien worden als een eerste, radikaal-antimilitaristische stap t.o.v. het leger. Zoals vastgelegd in de Wet van '64 is het als dusdanig de verwoording van een belangrijk grondrecht.

Totaalweigeren is thans een mogelijke en tweede radikale stap voor al wie zijn militarisme wil veruitwendigen.

Legerdienst weigeren is gepopulariseerd geworden door de mogelijkheid van een zinvolle burgerdienst. Nochtans moeten nog tal van discriminaties terzake worden weggewerkt. Ook moet burgerdienst direkter worden ingeschakeld in de Vredesbeweging. Doch alleszins blijft burgerdienst het eerste alternatief.

Totaalweigeren mag burgerdienst niet in het gedrang brengen. Indien tegen totaalweigeraars repressief wordt opgetreden (cfr. proces Martin Van Kerrebroeck) zal ook B.D.J. oproepen tot aktie.

B.D.J. bepleit een belastingtransfert van Defensie naar Ontwikkelingssamenwerking. De belastingsplichtige zou via zijn aangifte zo'n transfert van 10% aanbevelen, zoniet betaalt bij 10% belasting minder.

N.a.v. de processen tegen totaalweigeraars moet er een ruim debat over (anti)militarisme worden op gang gebracht.

(*) B.D.J. (Burgerdienst voor de Jeugd) is een door binnenlandse zaken erkende organisatie die de belangenbehartiging waarneemt van alle Vlaamse gewetensbezwaarden (via info, begeleiding en vorming)

Uw Thesis

GOED — VLUG — GOEDKOOP!

Foto-Offset:

Exempl.		Exempl.	
15	1,86	21	1,62
16	1,81	22	1,59
17	1,76	23	1,57
18	1,71	24	1,54
19	1,68	25	1,52
20	1,65	30	1,43

Kaften: 500,- (globaal, ongeacht het aantal)

Inbinden: 40,- per volume

Standaard Boekhandel
Naamsestraat 57 – LEUVEN
016/23.98.21

Kijk, R.I.P. leeft al een beetje...

Joy Division, Rilke, Visconti : back from the grave

Op het ommekantje van Veto-nr. 23 mocht de lezer een handig gestyleerde, onderkoelde uitnodiging meemaken : op woensdag 24 maart om 20u30 zou de voorstelling plaatsgrijpen van (alweer) een nieuw tijdschrift : "R.I.P., tijdschrift voor literatuur en stijl". Het doel van de redaktie is *doorstoten naar de kern van de dingen*. Dat wordt volgens de vers opwellende bron onvermijdelijk *doemdenken*, te meten ook aan hun lichtende, edoch duister-ogende voorbeelden (Joy Division, Rilke, Visconti) die alvast meteen vooraf worden vrijgegeven als sfeerbepalers voor de inspiratie. Toch gaat het blad naar verluidt zelf zijn *eigen* "flarden waarheid noteren" en wel "in artistiek verantwoorde vorm", zoals de illustere voorgangers eerder genoemd.

Zo'n flinke portie pretentie is nooit weg, vinden wij ook. Dus... : Wijllie weg, naar W&L 08 om er de belofte "overrompeld worden door een cocktail van video, gedragen muziek, voordracht uit eigen werk" op haar geloofwaardigheid te checken én ons een nummer aan te schaffen. Wat dàt dan zal worden, lezen we daarna wel : eerst de show zien.

Audio-visuele tweeslachtigheid

Als we zo stilaan volmaakt uitgekeken zijn op het eindeloos aangehouden trouwprentje van Charming Charles en Drollige Di, start eindelijk een niet-onaardige dia-reeks als intro. Gebouwd rond het thema Graf, Dood en C° (R.I.P., nietwaar) poogt de reeks moeizaam stand te houden tegen de wel zeer passende, maar zelf de aandacht opeisende mokermuziek van Joy Division en vrienden. Het niettemin *forse begin* wordt door Erik Spinoy — laatstejaars Germanist en medestichter van het-blad — ekstra met verwachtingen beladen door met een hoge dosis *poignante zelfverzekerdheid* de ontstaansgeschiedenis van 'zijn' R.I.P. en de basisobjektieven van het blad te openbaren. Meteen daarop gaat de hoogdravende pret entie evenwel eventjes languit op d'r smoel, slippend over de verraderlijke bananeschil van de falende techniek... Maar goed : de avond is nog jong, R.I.P. ook en het matigjes opgekomen publiek heeft voorlopig alleen krediet te geven.

Over dan maar naar het voordragen van eigen poëzie : wéér glad ijs dus, zeker met de wetenschap in het kopje dat meestal niet de dichter zelf de aangewezen performer is van poëzie, inkluis eigen gewrochten. Toch koppig in de zelfgenoegzaamheid volhardend zonder er de grenzen van te willen zien, treden poweten als Dirk Van Bastelaere alsmaar weer zélf in het o zo verleidelijke voetlicht ; met alle vervelende gevolgen vandien. Geeuw, dus. Dirk Van Bastelaere, ook al een Germanist en tevens de andere helft van het ouderlijke paar van R.I.P., irriteert mateloos met een kreupele podiumpresence en een al te doorzichtig "gekwelde" pose van nonchalante *poète maudit*.

Als Dirk of wederhelft Erik Spinoy al niet aan het woord zijn trouwens, lopen ze alleszins 'diskreet', edoch hinderlijk druk te doen op en om het podium. Dat diskrediteert bijna het effekt van de videomontage, die desondanks toch weet het onvergelijkelijke hoogtepunt van de avond te worden. Dit onderdeel presenteert niet echt een stukje inhoud van het te koop geboden produkt (ander medium), waardoor Dirk en Erik het waarschijnlijk nodig achtten er citaten van illustere voorbeelden als Sylvia Plath of Rilke (overigens zeer raak en treffend gekozen) doorheen te spekken. Ondanks dat wist de gemonteerde reeks foto's en filmfragmenten (onrechtstreeks dan wel) veel overtuigender de nagestreefde sfeer van R.I.P. weer te geven, dan de al te vele inhoudarme woorden eromheen. Samen met het onweerstaanbare, beukende geweld van Joy Division op de achtergrond weet de video je rechtstreeks aan te vreten door het pantser van het intellektuele denken te breken en alleen *beïndrukte leegte* achter te laten : R.I.P. dus.

Dit onderdeel video in de show komt op het aktief van de derde (geannexeerde, beweert hij zelf) R.I.P.-redakteur, Mark Eelen, tevens VETO's co-filmredakteur. Zijn bijdrage maakt de voorstelling toch nog tet een 'gebeurtenis', hoewel het hoegenaamd niet in eerste instantie 'kreatief' werk kan worden genoemd ; 'bloemlezen, citeren, kompileren' geven eerder weer wat deze videomontage is. Niet dat dat aan het nivo of de kwaliteit iets afdoet : men is beter gewild-begrensd, maar dan briljant *eklektikus*, dan hoogdravend kreator-van-het-'Nieuwe', dat dan echter de zelf opgeroepen verwachtingen niet kan waarmaken.

De 50 bladzijden R.I.P. al evenzeer

Die verdienste kan men de voorstelling van R.I.P. alleszins niet onthouden : ze heeft meesterlijk vooruitgespiegeld waar de krachten en de feilen van het boekje zouden liggen. Inderdaad, ook hier valt het wat protserige, 'eigen kreatieve' werk, in poëzie- of prozavorm, wat licht uit in vergelijking met de meer eklektische stukken. Niet dat Spinoy's verhaal onverdienstelijk is, integendeel. Niet dat de poëzie van Van Bastelaere, Van Assche of Pollet ongenietbaar is, integendeel. *Maar het is allemaal niet zòò nieuw, indrukwekkend of overtuigend als de heren van R.I.P. zouden willen doen geloven.* Het is tè gewoon ; niet slecht, maar de 'flarden waarheid' hebben we nogal gehoord of gelezen, en de 'artistieke vormgeving' luidt niet direkt de revolutie in. Niet dat ik meteen verwacht had dat R.I.P. plots dingen in de wereld zou gaan zien, die we niet al wisten ; waarin ze overigens mijns inziens niet verschillen van gelijk welke kunstenaar in gelijk welke tijd

Niet het onderwerp maakt de kunst, nooit. Wel de stylering ervan, in de artistieke vorm laat de meesterhand van de kunstenaar kennen, in het optekenen en reflekteren van 'zijn' flarden visie op meestal banale waarheden. En dan is R.I.P. (in de persoon van Mark Eelen, met diens tekst over Joy division en Werner Herzog) op zijn sterkst in het verzamelen van stijlkenmerken die al bestonden en hun overtuigende kracht al hebben bewezen, en ze gepast uit te kiezen en om te vormen tot een nieuw, wel weer 'kreatief' geheel. Daarmee is niets mis, niets denigrerends bedoeld of gezegd.

Alleen : de pretenties en aspiraties van de heren van R.I.P. lagen, naar eigen zeggen en schrijven, hoger en ambitieuzer. Maar goed, het kàn nog, dit is enkel nummer 1. Met iets meer realiteitszin en zelfrelativering komen we misschien wel van de grond. Ooit. En toch : R.I.P. leeft al een beetje. Ik kijk ernaar vooruit voor hoe lang. Lebt wohl, meine Kinder, tot de dood erop volgt.

J.H. Verbanck

Strategie van de kleinschaligheid

"De bewoner heelt zichzelf, terwijl de therapeutische gemeenschap slechts in de noodzakelijke omkadering voorziet". "Laat het gebeuren, maar zorg ervoor dat je aanwezig bent en weet wat je voelt". Aldus sprak David Goldblatt van het Amerikaanse Burch House, een kleinschalige gemeenschap voor psychotici.

Steven De Batselier duidde de begeleiding in de Passage 144 als volgt : "Je kan de 'menselijke kwaliteit' het klimaat noemen, de sfeer, de 'Stimmung', 'het gebeuren', de morele charme, — datgene dat men onmiddellijk aanvoelt en gewoon begrijpt zonder het te analyseren, — dat wat zichzelf doodt wanneer de oneerbiedige blikken van de 'wetenschap' hun voyeuristische praktijk beoefenen."

R.D. Laing spreekt over Passage 144 als : "een eksemplarisch model voor wat je kan bereiken door gewoon samen te komen en een ruimte te scheppen waar mensen, gekweld door geestelijk lijden, kunnen leven zonder angst dat hen iets kan worden aangedaan door mensen, die hun lijden niet verdragen."

In een algemene definitie van de op het congres aanwezige kleinschalige gemeenschappen, sprak Laing over "plaatsen waar sprankeltjes van geluk en genot opspringen en waar mensen, die in de ellende hebben vertoefd gedurende heel hun leven, de opportuniteit vinden om te ervaren dat hun ellende niet zo onafwendbaar is, als het leek."

Op dit type van 'kleinschalige strategie' werden op het congres heel wat kritieken en waarschuwingen geuit. "Mijn vraag is, hoe we de geestelijke gezondheidszorg volledig kunnen veranderen, zodat er overal kleinschalige initiatieven kunnen groeien? Kleinschalige initiatieven als het uwe, lijken de geestelijke gezondheidszorg niet te infekteren. Radikale organisaties hebben geen professionelen, geen therapeuten, geen professoren, geen wetenschappelijke evaluaties nodig.", aldus iemand van de Nederlandse Patiëntenbeweging ten aanzien van Loren Mosher's Soteria House. De Italiaan Pirella stelde : "Wij zijn vanzelfsprekend geïnteresseerd in de strategie van de kleinschaligheid, maar wij blijven ervan overtuigd dat de analyse van de sociaal-ekonomische tegenstellingen, evenals de kritiek op de ideologieën die deze tegenstellingen proberen te verdoezelen, onontbeerlijk zijn om te vermijden dat deze 'strategie van de kleinschaligheid' een elitair, geïsoleerd, aristokratisch en losgeslagen eksperiment blijft. Felix Guattari maande iedereen aan de analyses en akties ten aanzien van de psychiatrie op deze drie domeinen tegelijk te voeren : "het domein van de interindividuele sociale praktijk", zoals de dienstverlening geneesheer-ziekte, "het domein van de institutionele en juridische systemen', de sociale strijd, en ten derde 'het domein van de sociale subjektiviteit', de waardesystemen en voor- en afkeuren."

David Cooper, die samen met Laing in de zestiger jaren in London, een zestal kleinschalige huizen opzette stelt nu : "Deze initiatieven lopen het gevaar, geïsoleerd te raken van de 'sociale realiteit', de mensen uit de buurt met hun lokale problemen, de drankgelegenheden enz... Daarom denken wij, dat de idee vn de kleinschaligheid naar konkrete populatie toe dient uitgebreid te worden : een stadswijk met zo een 50 tot 100000 inwoners, samen met alle diensten die verondersteld worden voor de lening van hun behoeften in te staan".

Tot zover de aanzet tot de diskussie, die op het kongres nog in meerdere richtingen uitdeinde, door de vele tegenstellingen die aanwezig waren. Flip Schrameyer gaf in de Groene Amsterdammer volgende opsomming : "Klanten en hulpverleners, filosofen en praktici, aanhangers en verwerpers van de analyse, maatschappelijk-politieke en persoonlijk geöriënteerden, om maar te zwijgen van de heel verschillende benaderingen die zich los van elkaar in verschillende landen hebben ontwikkeld : de Italianen rondom de PCI, de Fransen met hun sterke filosofische traditie en — tot voor kort — hun volstrekte politieke machteloosheid, de Amerikanen weggedrukt in de marge van Reagan's Wilde Westen, de Nederlanders en de Denen die met hun kliënten-organisaties, de vrijwilligers en communes eigenlijk opeens buiten de hoofdstroom van het kongres dreigden te vallen."

Luc Vanheerentals

Van vrijdag 2 tot donderdag 8 april.

CINE REX

Alle dagen.
vert. 13.45 en 20.00
film 14.00 en 20.15
Strijd om het vuur. (César 1982 : beste film van het jaar, beste regie)

Alle dagen
vert. 15.50 en 22.05
film 16.05 en 22.20
Le professionel

Alle dagen
vert. 18.00
film 18.15
Lady Chatterley's lover (4de week)

Alle dagen
om 24.15
1ste film **Ik wil u.**
2de film : **Highschool**

"Iedereen mag de fiche van mijn melkboer inzien,

Don't loose your head. De rijkswachtkomputer bewaart het.

De komputer- en informatieverwerkingsindustrie klimt jaarlijk hoger op in de wereldranglijst der belangrijkste industriesektoren. Hun klim loopt niet het gevaar wegens ademgebrek in mekaar te storten. Integendeel. In 1980 was de komputerindustrie de vierde grootste van de wereld, voorafgegaan door de energie-, de automobiel en de chemische industrie. IBM is goed op weg het topbedrijf van de jaren '80 te worden. Ook andere bedrijven die traditionee op andere terreinen aktief waren, lonken naar de komputerindustrie.
General Motors investeert in de produktie van halfgeleiders, Exxon kocht de mikroprocessorfabriek Zilog en ook Volkswagen laat zich, met zijn aandelen in Litton, niet ongemoeid.
In 1980 maakten de aktiviteiten van de komputerindustrie ongeveer 10% van het brutonationaal produkt van de industrielanden uit. Deze apparaten worden ook gebruikt. En dat het gebruik van komputers mogelijke grenzen inhoudt voor 'de burger', daarover is iedereen het eens. De vraag naar een adekwate wetgeving dring zich dan ook op. Rond dit thema organiseerde het S.E.V.I. op zaterdag 27 maart een studiedag. En of het mooi was!

De grote techniciteit van gegevensbanken scheppen een grote afstand tussen registrator en geregistreerde. Zo weet je meestal niet dat je in een of ander gegevensbestand opgenomen bent. Je hebt evenmin kontrole op de juistheid van de opgeslagen informatie. Je weet ook niet waarvoor de opgeslagen informatie gebruikt, of eventueel misbruikt wordt. Neem daarbij een gebrek aan de meest elementaire wettelijke bepalingen en je bent m.a.w. volledig overgeleverd aan de goodwill, aan de mate van respekt voor de privacy, van de registrator.
Dit respekt blijk niet altijd aanwezig. Enkele illustraties.

Vorig jaar bleek dat de rijkswacht ijverig bezig was met het op fiche zetten van de syndikale gezindheid van een aantal burgers. Kunnen dergelijke gegevens 'zomaar' opgeslagen worden?

In een onlangs gehouden RTBF debat verklaarde een vertegenwoordiger van de Naamse kredietinstelling dat zijn instelling geen gekomputeriseerd gegevensbestand van slechte betalers bijhoudt; en werd enkel met persoonlijke dossiers gewerkt. Achteraf bleek deze informatie juist. De afzonderlijke kredietinstellingen hebben geen eigen komputer. Met het doel over een gekomputeriseerd gegevensbestand te beschikken werd echter een V.Z.W. opgericht die voor de verschillende banken samen deze funktie vervult. Afgezie van het feit of het opslaan van dergelijke informatie nodig en wenselijk is, geeft dit toch stof tot nadenken over de geloofwaardigheid van bepaalde verantwoordelijken van databanken. Het probleem van de privacy stelt zich tenslotte ook weer bij de invoering van nieuwe identiteitskaarten. Deze identiteitskaarten zullen namelijk een strook bevatten waarin informatie optisch opgeslagen kan worden die de houder van de kaart zelf niet kent. Hierdoor schiet de identiteitskaart haar oorspronkelijk doel, nl. een legitimatiebewijs te zijn, voorbij, en wordt ook een middel ter kontrole: elke identiteitskontrole levert dan niet enkel de naam van de betrokken burger, maar geeft ineens een heel profiel van hem/haar.
In Frankrijk heeft de kommissie ter bescherming van de privacy een dergelijke optische band als absoluut onaanvaardbaar afgewezen. Onze vorige minister van Binnenlandse Zaken, Moureaux, verklaarde in het Parlement dat er binnen de regering over deze nieuwe identiteitskaarten was gepraat, doch dat ze niet zouden ingevoerd worden. Ook op dit punt is de politiek van de huidige regering dus veranderd, en wel in het nadeel van de vrijheid van de individuele burger. Uit deze voorbeelden blijkt dat het streven van een aantal 'wakkere burgers' om de bestaande databestanden aan een wettelijke reglementering te onderwerpen, geen uiting is van hun werkelijke paranoia. Hun initiatieven liggen trouwens in de lijn van aanbevelingen van de E.E.G. Reeds in 1976 nam de plenaire vergadering van het Europees Parlement een resolutie aan waarin het aan de Juridische kommissie opdroeg verslag uit te brengen over 'de bescherming van het individu tegenover de technische vooruitgang op het gebied van de informatika'. In 1979 resulteerde dit in het rapport Bayerl.

Deze kommissie oordeelde dat elke wetgeving hieromtrent moet vertrekken van een verplichte kennisgeving aan de betrokken persoon wanneer hij voor het eerst in een bepaalde databank wordt geregistreerd. Alle informatie moet op een rechtmatige manier verkregen zijn en moet daarenboven juist zijn. De burger moet onnauwkeurige of onjuiste gegevens betreffende zijn persoon kunnen doen korrigeren. De kommissie oordeel ook dat de burger in staat moet zijn het gebruik van de opgeslagen informatie, voor andere dan de oorspronkelijke doelen, te blokkeren. De samenvoeging van afzonderlijke databestanden wordt ontoelaatbaar geacht omdat op die manier nieuwe informatie tot stand komt die de oorspronkelijke doelen voorbijschiet.

Tenslotte vond de kommissie dat er een orgaan voor databescherming moest worden opgericht, dat moet mogelijk maken de uitoefening van de rechten van de burger te vergemakkelijken. Dit orgaan moet daarenboven kontrole uitoefenen op de wettelijke bepalingen m.b.t. gegevens "die opgeslagen zijn in databanken, ten aanzien waarvan om redenen van nationale veiligheid, de hierboven genoemde rechten niet kunnen uitgevoerd worden."

In de meeste Europese landen bleef men niet bij de pakken zitten en werd er de afgelopen jaren (Frankrijk, 1978, Denemarken, 1978, W.-Duitsland, 1978, Luxemburg, 1979) een wetgeving van kracht. België (inderdaad) en Nederland (?) bengelen in dit opzicht achterop. In Nederland kwam er in 1978 weliswaar een wet tot stand die zich beperkt tot het garanderen van de openbaarheid van administratieve dokumenten die in het bezit zijn van overheidsorganen. De wet is echter niet specifiek gericht op de bescherming van de individuele burger.

Men probeert intussen lessen te trekken uit de werkzaamheid van de huidige wetgeving, vooral met het oog op het uitwerken en bekritiseren van wetsvoorstellen die verder moeten gaan dan de wet van '78. Met dat doel verscheen enkele weken geleden een empirisch onderzoek van de Technische Hogeschool Twente, dat een evaluatie probeert te maken van dit inzagerecht. Drie vaststellingen.

De overheid is niet gewoon om dergelijke verzoeken te krijgen; de burger maakt m.a.w. weinig gebruik van het recht dat hem sinds 78 is toegekend.

Ten tweede. Het belang van de registreerder staat duidelijk voorop, wanneer je dat vergelijkt met het belang van de geregistreerde. Dat leiden de onderzoeker af uit de manier waarop de informatie gestockeerd was. Een voorbeeld. 'Ziekte-informatie' van haar leden was door een mutualiteit zo opgeslagen dat het fonds er wel alle statistische informatie uit kon opvissen, maar de burger op vraag niet kon achterhalen wat er over hem allemaal in die komputer zat. Je kon dus nagaan wie er dat jaar allemaal een been gebroken had, of Janssens een been gebroken had, maar je kwam niet aan de weet waarvoor Janssens dat jaar allemaal behandeld was.
Ten derde bleek de aard van de informatie ook van belang voor de inzagebereidheid. Maatschappelijk gevoeligere dingen, dingen die als 'vreemd' beschouwd worden, daartoe heb je minder gemakkelijk toegang. Het feit dat de onderzoekers zich als 'wetenschappelijke onderzoekers' aanmeldden, maakte voor hen ook deuren open die voor hen als 'burgers' gesloten bleven.

Een voor Nederland typisch fenomeen, de 'Stichting Waakzaamheid Personenregistratie' (S.W.P.) houdt zich inmiddels aktief met deze problematiek bezig. Ze rekende voor dat er Nederland reeds zo'n vijftig tot honderduizend geautomatiseerde bestanden zijn. Drie Nederlanders op vier hebben reeds een eigen identifikatienummer, wat de kombinatie van deze verschillende bestanden erg vergemakkelijkt.

Op dit ogenblik gaat de aandacht van de Stichting vooral naar het wetsontwerp op de persoonsregistratie dat december '81 werd ingediend.
Arthur Holleman, lid van de stichting: "In de huidige vorm zie ik wel dat er naar de geest gedacht is aan privacy-bescherming, maar ik mis toch dingen en zie onduidelijkheden. Wat ik vooral in mis is een blokkeringsrecht. Als iemand vindt dat de gegevens onjuist zijn, moet hij deze kunnen blokkeren. Wanneer de procedure om onjuiste gegevens te verwijderen te lang duurt, kan intussen het gebruik door de registreerder en bij eventuele derden gewoon doorgaan."

En België?

Er zijn in het verleden enkele parlementare initiatieven geweest (Pierson, 1977, en Vansteenkiste, 1977) doch de politieke instabiliteit heeft ervoor gezorgd dat ze tussen de mazen van het parlementaire net terechtkwamen.

Het wetsvoorstel Vanderpoorten (1976), dat nog wel in parlementaire behandeling is, richt zich ook op het beschermen van de persoonlijke levenssfeer. Het heeft de bedoeling de privacy van de burger te ondersteunen, ook op andere gebieden dan waar deze door de informatika bedreigd wordt.

Met het oog op dit specifieke doel werd er door een werkgroep van het Studiecentrum Emiel Vandevelde Instituut (S.E.V.I.) een wetsvoorstel uitgewerkt. "Het voorstel wil de verdere ontplooiing van de informatika mogelijk maken, met volledige garantie voor de bescherming van de privacy van het individu."

In het voorstel werd er naar gestreefd een 'toepasselijk' systeem uit te werken. Konkreet betekent dit dat een persoon niet kan weigeren in een gegevensbestand opgenomen te worden, een idee die ook in het rapport Bayerl aanwezig was. Wel wordt men verwittigd wanneer men in een bestand opgenomen wordt. Vanaf dat ogenblik heeft men het recht de daar opgeslagenen te kontroleren. De geregistreerde zal echter niet telkens verwittigd worden wanneer er iets verandert.
De aard van de gegevens wordt in drie sferen opgedeeld. Het is absoluut verboden gegevens op te slaan waaruit rechtstreeks of onrechtstreeks 'het ras, de huidskleur, de afkomst of etnische afstamming blijkt, evenals gegevens betreffende de overtuiging of aktiviteit op levensbeschouwelijk, godsdienstig, politiek, kultureel, syndikaal of mutualistisch gebied of waaruit seksuele geaardheid of gedragingen blijken."

Daarnaast is er een groep gegevens die enkel met een uitdrukkelijke en schriftelijke instemming van het individu of mits door de wet bepaalde afwijkingen mogen opgeslagen worden: sociale bijstand, gegevens betreffende geneeskundige verzorging, behandeling wegens alkoholisme of ander intoxicaties.
Tenslotte is er nog al de rest die, mits beperkingen op de manier waarop, vrij mogen opgeslagen worden. Om de naleving van al deze wetten te garanderen wordt in het voorstel een 'Raad voor de informatika en de bescherming van Privacy' voorzien. Deze Raad kan ofwel op klacht, ofwel op eigen initiatief een onderzoek instellen. Deze Raad is echter geen vervolgende instantie, als zij een inbreuk meent vastgesteld te hebben maakt zij de zaak over aan het parket.
Of het ooit zover gaat komen hangt van verschillende faktoren af. Eerst moet dit voorstel natuurlijk door het Parlement geraken. Eens goedgekeurd is het nog maar de vraag of de burger zijn weg gaat vinden in dit systeem. Een pluspunt is althans dat er een kontrole mogelijk wordt.

L.P.

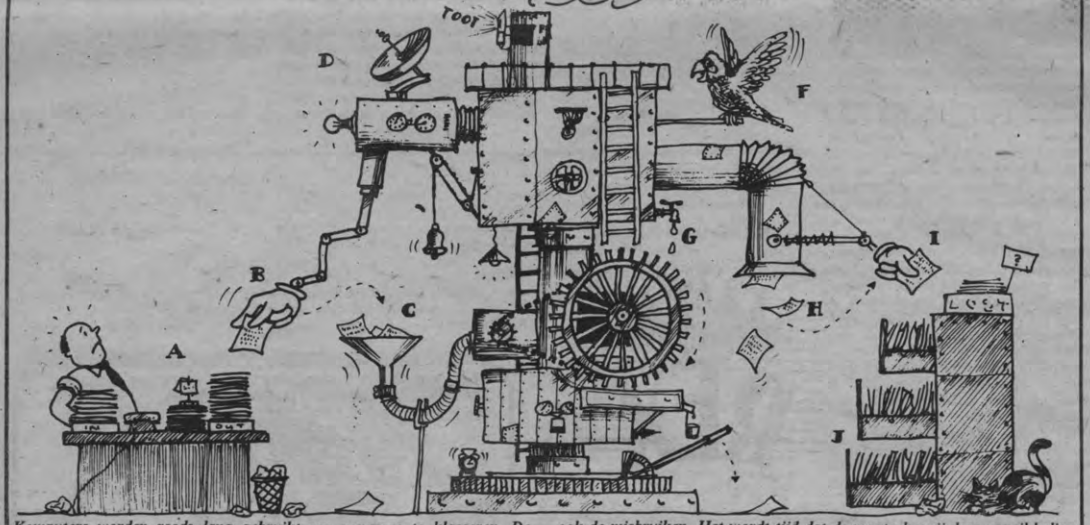

Komputers worden reeds lang gebruikt om gegevens te klasseren. De duizelingwekkende ontwikkeling van de technologie maakte veel mogelijk: ook de misbruiken. Het wordt tijd dat de maatschappij deze ontwikkeling bijbeent, al was het onder vorm van wetten om de uitwassen te bperken.

die van mijn *bierhandelaar*, daar heb ik bezwaar tegen"

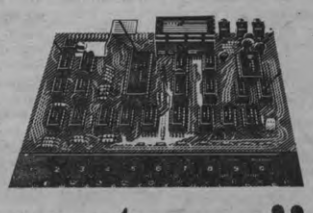

In onze serie "lullige titels"

De zaak Eliane M.

De naam Morissens hangt, net als het woord "lente", al een hele tijd in de lucht zonder dat één van beide eigenlijk definitief doorbreekt. De media hebben er, enkele dag- en weekbladen niet te na gesproken, tot nu toe een relatief zwijgen over gedaan, maar toch wordt er steeds drukker over gepraat.

Voor wie nog niets over de zaak opgevangen mocht hebben, het volgende: nieuws voor gehoorgestoorden.

Maandag, 29 oktober 1980. Eliane Morissens stapt, al dan niet gezwind, uit bed om zich naar de *Provinciale Technische Meisjesschool* in Bergen te begeven waar ze al 23 jaar als lerares fysica en scheikunde fungeert. In de wandelgangen ontmoet ze de directeur van dit instituut die haar vraagt of ze het telegram al ontvangen heeft. Op haar ontkennend antwoord splitst hij haar het nuchtere feit in de dito maag: Eliane is geschorst. Een donderslag bij heldere hemel? Of toch niet?

Op T.V.? Gezien!

Reden voor deze schorsing was haar medewerking aan een programma voor de RTBF, dat twee dagen eerder, op 26 oktober dus, was uitgezonden en waarin Eliane verklaarde *lesbies* te zijn. Daarenboven wist zij met grote stelligheid te verzekeren dat ze hierdoor elke kans op promotie tot directrice van de school verkeken had. In plaats van Eliane had men het opportuner gevonden twee mannen als bestuurders van de technische meisjesschool aan te stellen, wat haar op de RTB de lakonieke vraag ontlokt had of de huidige toestand niet even gevaarlijk, zoniet nog gevaarlijker was.

De beide schoolhoofden zagen dit als een persoonlijke aantijging die bovendien de reputatie van de school in gevaar bracht. Men moet hierbij echter wel voor ogen houden dat Eliane Morissens de naam van het instituut niet vermeld had en gedurende haar hele carrière het feit dat ze lesbies was verzweeg.

Op 19 december, we schrijven nog steeds 1980, wordt de schorsing van drie maanden bevestigd door de *Bestendige Deputatie* (B.D.) van Henegouwen die haar tevens verbiedt nog langer les te geven aan de Provinciale school te Bergen. Dit definitief ontslag zal later wel omgevormd worden tot een *mise en disponibilité*. Deze welluidende term dekt echter niet zo'n klankrijke realiteit want eigenlijk komt het hier op precies hetzelfde neer: Eliane krijgt nog gedurende 2 jaar haar eindloon uitbetaald, waarbij ze eventueel nog opgeroepen kan worden haar functie weer op te nemen, maar daarna is alles afgelopen.

Morissens zit heel even met de handen in het haar maar er is natuurlijk nog altijd het hoger beroep. Het toeval (?) wil echter dat de Beroepskommissie bestaat uit 6 leden van diezelfde B.D. Deze 6 *P.S.'ers*, haar politieke partijgenoten, schuiven de zaak een jaartje op de lange baan tot, op 27 november '81, Eliane dan toch gehoord wordt. De beroepskommisie heeft echter, als adviesorgaan van de B.D., geen enkele beslissingsmacht en deze laatste weigert de definitieve uitspraak bekend te maken waardoor elke mogelijkheid om juridisch verder op te rukken te niet gedaan wordt. Het bekende spreekwoord van het kastje en de muur dus.

Wat rammelt daar? Is dat niet Morissens *maag*?

In een poging de zaak wat aan het vlotten te krijgen en vooral een duidelijke uitspraak van de B.D. af te dwingen gaat Eliane op 18 januari, 1982 intussen, in hongerstaking, wat ze 38 dagen volhoudt, geruggesteund door vier leden van het steunkomitee die tot een identieke eetstop overgaan. De B.D. zwicht al na 3 dagen en bevestigt de schorsing zonder echter verdere besprekingen of onderhandelingen te voeren, wat een golf van protest uitlokt in België en omringende landen. De Britse Labourpartij, de Italiaanse socialisten en de Nederlandse D66 betuigen massaal steun aan Eliane Morissens en sturen nota's aan de P.S. waarin de houding van de B.D. wordt aangeklaagd. Belgische parlementairen en politieke groeperingen ondertekenen de door de steunkomitees verspreide petities. *Marijke van Hemeldonck*, euro-parlementslid dient een motie in bij het Europees parlement waarin ze verwijst naar de resoluties 756 en 925 van de Raad van Europa en de artikels 8 en 10 van de conventie voor mensenrechten, waarin duidelijk geponeerd wordt dat discriminatie, van welke aard ook, laakbaar is. De gebruikelijke schoonheidsvlek is hier wel de P.S. zelf die over de hele affaire geen enkele principiële uitspraak wenst te doen.

Eliane M.: vrouw en lesbies. Een zware last voor één paar schouders

5 manieren om de rivier over te steken

Ondanks al dit protest kwam er weinig schot in de zaak. Hoewel men hier de indruk van een impasse krijgt hoeft dit niet noodzakelijk zo te zijn. Er bestaan zelfs 5 wettelijke, zeg maar politieke, manieren om de beslissing van de B.D. op te schorten. Dit kan door de B.D. zelf gebeuren, door de Raad van State, door de gouverneur van Henegouwen en, jawel, door de Waalse deelregering. Tenslotte is er nog als laatste ofte nummer 5 in de rij: Het *Hof van Straatsburg*, een ware boeman want België kan zich moeilijk een veroordeling wegens schending van de mensenrechten veroorloven.

Act 4, take 1 Aktie!

Intussen was niet alleen de top protesterend bezig, ook de basis, onder leiding van steunkomitees, liet een aardige kreet van zich horen. Er werd betoogd, bezet en gefakkeltocht wat niet altijd even gunstig onthaald werd. Op 6 februari bijvoorbeeld werd een manifestatie door onze hoofdstad in een mum van tijd door de politie opgerold. De

vervolg op p. 8

Moksi Alesi:

- Benodigdheden & prijs voor 4 personen :

- 4 eetlepels margarine of olie	± 20,- Fr
- 250 gr kabeljauwfilet	± 40,- Fr
- 2 dikke uien	± 5,- Fr
- 2 stelen prei	± 20,- Fr
- 1/2 L. gepelde tomaten	± 16,- Fr
- 2 rode paprika's	± 30,- Fr
Kruiden : peper thijm paprikapoeder 2 soeplepels tamari één teentje look	± 10,- Fr
- 300 gr volle rijst	± 20,- Fr
- 600 gr yoghourt natuur	± 30,- Fr
- 3 stuks fruit (bv. peren)	± 30,- Fr
	206,- Fr = 52,- Fr/persoon

- Bereidingswijze

In een ruime pot, de in stukjes gesneden prei, uien, paprika en de in blokjes gesneden kabeljauwfilet, laten stoven in hete margarine of olie. Voeg een beetje water en ook de inhoud van het blik gepelde tomaten toe. Laat het geheel gaarstoven. In Een aparte pot de rijst in kokend water doen en in 40 à 45 minuten laten gaarkoken.
Voeg de kruiden bij de vis en de groenten en maak ondertussen het nagerecht klaar. Hiervoor snijdt U de peer in stukjes en voeg ze bij de yoghourt.
Serveer de rijst lieft apart, maar U kunt hem ook mengen onder de groenten en de vis.
En klaar is uw Moksi-Alesi.... SMAKELIJK !!!

een lekker Surinaams hoofdgerecht!

DE MENU'S DIE U HIERONDER VINDT ZIJN EEN SELECTIE UIT DE VEELHEID VAN MENU'S AANGEBODEN IN DE VERSCHILLENDE ALMA-RESTAURANTS. BIJ DEZE SELECTIE WERD REKENING GEHOUDEN MET EEN PRIJS-KWALITEIT VERHOUDING, M.A.W. DIT ZIJN MENU'S MET EEN ZEER GOEDE VOEDINGSWAARDE EN RELATIEF LAGE PRIJS. UITGAVE: ALMA v.z.w. VOORLICHTINGSDIENST. VOOR INLICHTINGEN EN SUGGESTIES: E. VAN EVENSTR. 2c 2e VERD. BUREEL LEO VAN DER AA TEL. 229911

	RESTAURANT ALMA(1) 2 en 3.		(SNACK ALMA 1), PAUSCOLLEGE, GASTHUISBERG, MEISJESCENTRUM.	
MA 5/4	Varkensgebraad Spinazie in room Gek. aardappelen	Tip : nagerecht naar keuze ENKEL 'S AVONDS	Gehakte steak Snijbonen i.azijnsaus Gek.aardappelen	Tip : melknagerecht
DI 6/4	Paardenbiefstuk Witte kool in room Gek. aardappelen	Tip : nagerecht naar keuze	Paardenbiefstuk Witte kool i.room Gek.aardappelen	Tip : nagerecht naar keuze
WO 7/4	Varkensrib Jardinière Gek. aardappelen	Tip : melknagerecht	Varkensrib Jardinière Gek.aardappelen	Tip : melknagerecht
DO 8/4	Braadworst Rode kool Gek. aardappelen	Tip : melknagerecht ENKEL 'S MIDDAGS	Braadworst Rode kool Gek. aardappelen	Tip : melknagerecht
VR 9/4	Visfilet Jonge wortelen Gek. aardappelen	Tip : melknagerecht	Visfilet Jonge wortelen Gek.aardappelen	Tip : melknagerecht
	SNACK ALMA 2 ALTERNATIEF.		SEDES.	
MA 5/4	Portugese rijst	Hoofdbestanddelen:ui-rijst paprika-aubergines-courgettes-tom.natuurkoekjes	Siciliaanse varkensstoverij Gek. aardappelen	Tip : melknagerecht+ extra portie groenten ENKEL 'S MIDDAGS
DI 6/4	Koude rijst groenten vissla	Hoofdbestanddelen:rijst-vis-tomaten-komkommers-paprika-wortelen	Bitok-romige bloemkolen Gek.aardappelen	Tip : nagerecht naar keuze ENKEL 'S MIDDAGS
WO 7/4	Gegratineerde spinazieschotel	Hoofdbestanddelen:rijst-kaas-spinazie-wakame-simba	Koninginnehapje Sla Gek. aardappelen	Tip : melknagerecht ENKEL 'S MIDDAGS
DO 8/4	Groenten pizza	Hoofdbestanddelen:deeg-courgettes-aubergines-ui-paprika-bacilicum	Rundspojarski met fijne erwtjes Gek. aardappelen	Tip : melknagerecht ENKEL 'S MIDDAGS
VR 9/4	Rijst met gestoofd fruit	Hoofdbestanddelen:banaan-peer-appel-rozijnen-druiven kaneel-rijst	Varkensoester à l'Orloff Gek. aardappelen	Tip : fruitnagerecht ENKEL 'S AVONDS

De aangeduide tips zijn een aanvulling om het menu nutritioneel volledig te maken.

kreten & gefluister...

Die flimme filmmakers toch (lispelde hij teder). ○ Veto's filmredakteur, tevens vijfde wielaande redaktiewagen, J.H. met name, ging vorige week vrijdag zijn wekelijkse filmbehoefte bevredigen in ciné Rex. ○ Op de affiche stond Robert Altmans *Three Women*. ○ Jan zat zich reeds te verkneukelen wegens het moeilijke gehalte van de film. ○ En toen werd de laatste spoel gemonteerd. ○ Jan wreef zijn ogen uit: op het scherm was de figuur van *Gregory Peck* te zien, gevolgd door een of andere bloederige scène. ○ Bleken ze de laatste spoel van Three Women met die van *The Omen* verwisseld te hebben... ○ Maar niet getreurd: op aanvraag van een aantal Rexbezoekers werd hun geld teruggegeven, mét de belofte dat 's anderendaags alles weer kits zou zijn. ○ Nu is J.H. wel een filmfreak, maar gezien hij zò ver nog niet is gevorderd, besloot hij enkel het laatste half uur van de film opnieuw te gaan bekijken. ○ Komt hij dus de zaterdag opnieuw in de Rex, laat zich wegglijden in een fluwelen zetel, kortom komt weer in de sfeer. ○ En daar is dan die laatste spoel: juiste actrices, juiste setting, tot een van de figuren op het scherm begint te praten. ○ In het Frans. •

Redaktie van dit studentenblad: geen sinecure. ○ Zo ook niet op de laatste redaktievergadering. ○ "Veto moet ook technisch evolueren" werd er opgemerkt. ○ Daartoe moeten tikkers en lay-outers kunnen snoeien in de teksten, zoals bij kranten gebeurt: om het uitzicht te verbeteren. ○ Hierop protesteerde een redaktielid: *dat kan niet, want in een krant staat* ***berichtgeving***. ○ U kunt deze rubriek lezen dank zij een spul dat *aktivator* wordt genoemd, en zorgt voor het contrast bij het ontwikkelen ○ Vorige week waren sommige teksten wat bleekjes uitgevallen in dit blad ○ We hebben nieuwe stimulator nodig, zei een redaktielid. •

Nationale betogingen. ○ Hoewel ik niet *Lucien* heet, ben ik vorige week gaan betogen. ○ Op aanvraag van mijn "militante pa" stapte ik mee op in de ACV-manifestatie van zaterdag II. De Waalse vrienden van het CSC gooiden voetzoekers, enkele ACV-ers fronsten verbouwereerd het hoofd ○ Rode vlaggen vloekten in de groene gezichten en spuwden op de dito zelfklevers van de ACV/CSC-ers. Houthuys riep op tot kalmte, waardigheid en vooral solidariteit tussen sterken en zwakken. ○ In de Brusselse binnenstad stapten op hetzelfde moment de manifestanten voor Eliane Morissens op. •

"Vrolijke kerstballen" stond er ooit op een muurkaartje van Elcker-Ick. ○ Zalige paaseieren. •

WiV

Agenda

Redaktie : Ingeborg Verplancke

Vrijdag 2 april

VERNISSAGE vanaf 20.30 u. ***Tentoonstelling van Françoise André.***
Er is om **21.00 u.** een inleiding door H. Baeyens, Dr. in de kunstgeschiedenis. Deze vernissage tot **2 mei** gaat door in Kunstgalerij Embryo, J. Lipsiusstr. 2

VERGADERING 20.00 u. ***Algemene Vergadering Kringraad***
Alle Kringvertegenwoordigers vriendelijk uitgenodigd.

Zaterdag 3 april

DAG VAN DE ANARCHIE vanaf 10.00 u. ***Dag van de anarchie***
Deze dag gaat door in en rond 't STUC, Isol, en Aud. Vesalius.
Ingang bedraagt 100 fr. en het geheel wordt georganiseerd door La Cecilia, Leuvens Anarchistisch Kollektief. — **zie ook kader.**

Zondag 4 april

DAG VAN DE ANARCHIE vanaf 14.00 u.
Zie ook op zaterdag 3 april en kader.

Maandag 5 april

BEGIN PAASVAKANTIE

Donderdag 8 april

LEZING 20.00 u. ***Leven in de anarchie*** door Luc Vanheerentals
In Stuc (1ste verd.), org. La Cecilia, Leuvens Anarchistisch Kollektief

Zondag 11 april

EEN ZALIG PASEN *en veel eiertjes*

Woensdag 28 april

TONEEL 20.00 u. ***Reinaert De Vos*** door Tine Ruysschaert
In Stadsschouwburg

FEEST 20.00 u. (?) ***Lentefeest*** met MICKEY-JUP en THE MACHINES
In tent voor Alma III, org. VTK.

INFORMATIENAMIDDAG ***Beheersen van erfelijkheid***
Van 14.30 tot 16.00 u. ***Knippen in Genen***, en, na koffiepauze
Van 16.30 tot 18.00 u. ***Menselijke erfelijkheid***
Beide delen omvatten een videomontage met interviews en opnamen in de laboratoria, een inbreng van aanwezige specialisten, een open discussie
Alles gaat door in Auditorium A, Celestijnenlaan 200C te Heverlee.
Meer inlichtingen en eventueel (niet verplicht) inschrijvingsstrook te verkrijgen bij: Werkgroep Wetenschap en Samenleving (tevens inrichters), p/a Kandidatuurcentrum - adres zie hierboven

BETOGING 15.00 u. ***Eerste soft-betoging*** onder het motto "Tegen de scheiding van lichaam en geest", t.a.v. de Systematische Ondergraving van de Filosofische Traditie
Vertrek aan het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte, Kard. Mercierplein

Vrijdag 30 april

STUDIEDAG 14.00 u. ***Veto's studiedag***
In Stuc, 1ste verdiep.

Dag van de anarchie

Zaterdag 3 april (vanaf 10 h)
Discussiethema's:
1. Arbeiders en werklozenstrijd
2. Autonoom jongerenverzet
3. Versterking van de staat
4. Ekologie en politieke strijd
5. Feminisme en mannenbeweging
6. Alternatieven ten aanzien van het kapitalisme
7. Theorie in het anarchisme

Zondag 4 april (vanaf 14 h)
1. Naar een nieuw libertair tijdschrift?
2. Naar een betere koördinatie van anarchistische kollektieven en akties?

Zaterdagavond: fuif

Plaats: Leuven, in en rond 't Stuc, Aud. Vesalius, Isol, Van Evenstraat 2D, Leuven.

Alle informatie (voorbereidende brochure, definitief programma): Luc Vanheerentals, Lepelstraat 30, 3000 Leuven.

Inkom: 100 BF. Eet en slaapgelegenheid voorzien.

Organisatie: La Cecilia, (anarchistisch kollektief Leuven)

De zaak W. Van Straeten versus Humo

Katechetika, de studentenkring van de teologische fakulteit te Leuven, houdt eraan i.v.m. bovenstaande zaak, waarmede ze zich omwille van de pastorale implikaties en het grote impakt van deze organisatie in de katholieke wereld beziggehouden heeft, haar wedervaren met biede partijen te vermelden.

Vanaf vijf januari hebben wij geprobeerd beide partijen te contacteren met de bedoeling een publiek debat tussen beide te organiseren.

Van de kant van Werenfried Van Straeten kregen bij een mondeling, principiëel akkoord. Na overleg met zijn adviseurs in België echter, weigerde hij met Humo aan tafel te haan. Hij verklaarde zich wel bereid om in een andere vorm van debat naar Leuven te komen. Na kontakt met Dhr. Schepers, direkteur OPH voor België, leek de zaak in orde te zijn, en zou pater Werrenfried in maart naar Leuven komen. Enkele dagen later echter liet men ons weten dat OPH de zaak liever liet rusten en dat Pater Werenfried te veel werk had. Men verwees ons naar "Mijn antwoord", waar alles in stond.

Van de kant van Humo kregen wij op 9 februari een brief waarin hoofdredakteur Guy Mortier zegt dat zijn advokaat meent dat het, wij citeren: "niet wijs zou zijn op dit ogenblik met de spekpater in het publiek strijdperk te treden", einde citaat.

Langs beide zijden treffen we dus een weigering tot gesprek aan.

Zonder ons over deze zaak te willen uitspreken, vragen we ons toch af vanwaar deze onwil bij beide partijen vandaan komt, als beiden zo sterk in hun schoenen staan als ze zelf beweren. Wij zullen dan ook met aandacht de volgende verwikkelingen volgen.

Johan Vandervloet
verantwoordelijke Kerk

Een jaar in een andere kultuur leven.

- Voor iedereen van 18-26 jaar die open staat voor nieuwe ervaringen (≠ studiebeurs!)
- Inlichtingen bij: ICYE-Belgium, Driewilgenstraat 12, 3071 Kortenberg. tel: 02/759 80 76
  of bij Stefan Vaes, Koning Albertlaan 12, 3000 Leuven.

1. Duitsland: voor de kandidaten ouder dan 20 jaar bestaat de mogelijkheid zich voor een jaar te engageren in een projekt.
2. Verenigde staten: voor kandidaten die niet alleen erop uit zijn om de taal te leren, doch zich willen inzetten in één van de talrijke 'volunteer placements' door ICYE-USA uitgezocht. Engagement en flexibiliteit zijn hier zeker nodig.
3. Ghana: is een duidelijk type van een 3de wereldland. Kandidaten voor Ghana hebben een grote openheid en aanpassingsvermogen nodig. Het is een voordeel reeds heel wat gelezen te hebben over de 3de wereldsituatie en hun ontwikkeling.

Prijzen:
Duitsland: 25000 BF + 1295 DM
USA: 25000 BF + 3109 DM
Ghana: 25000 BF + 3109 DM

In deze prijs is inbegrepen: reis heen- en terug, talenkursus, verzekeringverblijf, zakgeld, administratie.

De deelname is voor een volledig jaar. Het vertrek in Brussel is voorzien op 27 juli 1982.
Indien u hier verder wil op ingaan, verzoeken wij u niet langer te wachten.

Jongerenmars voor werk

De krisis is geen speling van het noodlot, maar het resultaat van een ekonomisch spel, waarbij het grootkapitaal de regels vastlegt. Een steeds grotere groep jongeren wil nu echter zelf meetellen bij het uitstippelen van een beter samenleving waarin volgende eisen werkelijkheid moeten worden.
Voor de uitwerking van die eisen kan je de pamfletten van het aktiekomitee inkijken.

1. **meer en zinvol werk voor iedereen: recht op werk**
2. **een volwaardig inkomen: recht op inkomen, werk of niet.**
3. **gelijke kansen in onderwijs en vorming.**
4. **een zinvolle toekomst met o.a. geen bewapeningswedloop, geen uitbuiting van de derde wereld, geen machtskoncentratie, geen vervuiling.**

De jongerenmars op 24 april is een eerste bundeling van onze hoop, de Leuvense studenten stappen in groep mee om met het plaatselijke Leuvense aktiekomitee.
Volgende studentenorganisaties ondersteunen reeds het platform:
AGALEV-KUL, MLB, SJW, VVS-SVB

De zaak Eliane M

vervolg van p. 7

circa 200 betogers werden uiteen gedreven en een 50-tal onder hen werden gedwongen een middagje op het politiebureau verder te ageren. Onder hen bevond zich Eliane zelf die, in volle hongerstaking, zo uitgeput was dat ze met een wagen van het type *900* naar een Brussels ziekenhuis overgebracht moest worden.

Act 4, take 2
Aktie!

Zaterdag 27 maart ging dan de voorlopig laatste aktie door. Naar schatting 700 mensen waren op het Flageyplein vergaderd voor de nationale betoging. Een zeer laag aantal als je bedenkt dat een dergelijke oproep voor Gent alleen al 500 mensen gemobiliseerd had. Dit mocht echter de pret niet drukken en het werd een zeer kleurrijke en geanimeerde wandeling onder een stralende zon die enkel verduisterd werd door een langs het parkours opgehangen vlag met tekst: *Eliane, professeur ou lesbienne, il faut choisir*. De Brusselse politie was echter wel zo attent het onding te verwijderen wat op het nodige applaus onthaald werd. De bedroevend lage opkomst is wel een beetje verwonderlijk want deze zaak roept wel degelijk een aantal vragen op die niet enkel voor de homostrijd gevoelig liggen. Vragen als: Hoe recht(s) staat de P.S. in de schoenen, hoe is het mogelijk dat in de demokratie die België nog steeds pretendeert te zijn, iemand op grond van feiten uit zijn privéleven zonder slag of stoot uit een ambt ontzet kan worden, en tenslotte: zou men deze zere plek niet in het dossier "Beroepsverbod" kunnen klasseren?

De zaak is in ieder geval nog verre van opgelost en het begint er op te lijken dat hier een aardig partijtje machtsspel gespeeld wordt of om het met een titel van de Duitse filmmaakster Rosa von Praunheim te zeggen: *Nicht der Homosexuelle ist pervers, sondern die Situation in der er/sie lebt.*

Emmy Desmet

Maandag 1 maart hield het Liberaal Vlaams Studentenverbond, afdeling Leuven, haar Algemene Ledenvergadering. Aftredend voorzitter ***Ludo Deklerck gaf voor ca. zestig aanwezigen een overzicht van het voorbije werkjaar en sprak de hoop uit dat het nieuwe dagelijkse bestuur de ingeslagen weg zou blijven volgen. Tony Groven*** **werd de nieuwe voorzitter. (LVSV, Tildonksestwg. 71, Herent 227568)**

Waar kun je in het Leuvense als vrijwillig(st)er terecht?

Is een brochure waarin men alle praktische informatie vindt over verschillende initiatieven die beroep doen op vrijwillig(st)ers: welzijnsdiensten, buurtwerken, aktiegroepen,...

Deze brochure kan men insnuffelen of kopen bij:

Het *Overleg Welzijnswerk Leuven*, Maria Theresiastr. 36; *Centrum voor Maatschappelijk Werk*, Vital Decosterstr. 92 en *Dienst Maatschappelijk Werk/RVA*, Bondgenotenlaan 122.

Deze brochure is tevens te verkrijgen door storting van 90 fr. op bankrekening 001-0686352-56 van het O.W.R.L. met vermelding 'vrijwilligst)ersmap'.

ZOEKERTJES

Gewetensbezwaarde gevraagd voor toezicht computergestuurde taaloefeningen vanaf oktober '82. Liefst *informaticus* of *germanist*. Fac. Lett. en Wijsb., Blijde Inkomststraat 21, Kamer 00.05.

Gevraagd: licentiaat *biologie* of aanverwante richting, die als *gewetensbezwaarde* wenst te werken in een labo klinische neurofysiologie. Tel. 220891 (graag telefoneren na 20.00 uur).

Te koop: linkse fender *Tele '80 faylon studio 2*; elektrische gitaar *EKO tamp* 30 w. (voor beginners); *Fuzz* elektrische kassa; 5 meter *eiken balk*.
Ikzelf zoek *kleine koelkast*. ZW Muntstraat 4 (Jan) tussen 17.00 en 19.00 uur.

Wil iemand de groetjes doen aan mijn meter *Tine DW* van haar metekindje *Paul*, die zo weinig tijd heeft. Dank bij voorbaat. ***P.S. Mijn meter is de beste!***

En nog een afsluitertje:

— Te kp: Een persoon **BED** voor meisje 1.500 F + **kastje** 1.000 F.

Financiële Kontrolekommissie A.S.R.

Bericht aan de erkende verenigingen 1982.

Er zijn nogal wat erkende verenigingen van wie het korrespondentie-adres of het rekeningnummer ontbreekt of onjuist is.

Daarom worden alle erkende verenigingen gevraagd in de eerstvolgende dagen deze gegevens (nogmaals?) schriftelijk op het A.S.R.-sekretariaat binnen te brengen.

Vermeld moet worden:
de naam van de organisatie; korrespondentie-adres (en naam van de verantwoordelijke F.K.K.); eventueel telefoonnummer. Naam van bankinstelling, rekeningnummer, naam en adres van organisatie of van gevolmachtigde indien de organisatie als dusdanig geen eigen rekeningnummer heeft.

A.S.R.-sekretariaat